

## Krisztusban kedves Olvasó!



**A** 2012-es év második Kármel számának „tanítás” része az Új Evangelizációval foglalkozik. Mi is szeretnénk kivenni a részünket abból a küldetésből, amelyet Egyházunk újra és újra rábíz minden keresztény hívőre: hirdessük és kommunikáljuk Krisztust a ma emberének érthető módon. Az örök és változhatatlan Élő Vízet, az Egyház tanítását, töltsük bele egy olyan üvegbe, amelynek a formája lehetővé teszi, hogy bárki igyon belőle, anélkül, hogy az áttöltés során egy csepp is kárba veszne. Ennek az evangelizációs küldetésnek motorja a Szentlélek, akit emiatt a címdoldalunkon ábrázolunk.

A „tanítás” rovatban az első cikk Péceli Bence Imre atyáé, aki Avilai Teréz alapján mutatja be az Új Evangelizáció lehetőségeit. Cikkéből világosan kiderül, hogy Avilai Teréz miképpen buzdítja és tanítja nővéreit a missziós lelkületre, mely tanításokat természetesen mindenki életállapotának megfelelően saját magára is vonatkoztathat. A második cikkben Szücs János Sándor atya beszámolóját és elmélgését olvashatjuk a hamarosan sorra kerülő Reménység fesztiválról, melynek előkészítő konferenciáján Sándor atya személyes részvételéből fakadóan osztja meg velünk ott szerzett tapasztalatait és gondolatait az Új Evangelizációról.

A harmadik írás, bár még mindig az Új Evangelizáció témájához kapcsolódik, mégis új rovatba került. Ezt a rovatot Marcell atyának szeretnénk szentelni, teret és lehetőséget adva itt az imameghallgatásokról szóló tanúságtételek közzé tételének. A rovatot Bakos Rafael tartományfőnök atya vezeti be, melyet Melinda Rita VÉK-es nővérünk tanúságtétele követ. Ezentúl minden számban szeretnénk közölni egy imameghallgatásról szóló tanúságtételt, mely Marcell atya közbenjáráshoz kapcsolódik.

Ez „elmélgedés” rovatban szintén az Új Evangelizációra reflektál Szánthó Zoltánné Eleonóra országos VÉK elnök, valamint Tavasz Béla testvérünk húsvéti gondolatait is közöljük.

Továbbra is folytatjuk a felkészülést Avilai Teréz születésének 5. centenáriumaára a „Neked születtem” rovatban, hol egy értékes megosztást olvashatunk.

A „tanúságtétel” részben közre adjuk Szita Irén VÉK-es nővérünk megrázó erejű és határtalan reményt közlő tanúságtételének második részét.

A „liturgia” rovatban Márffy Magdolna OCDS tollából olvashatjuk a Szentmiséről szóló elmélkedés befejező részét.

A magyarszéki Sarutlan Kármelita Nővérektől most két írást olvashatunk, az egyik az imáról szóló mély és személyes tanúságtétel, a másik pedig Angéla nővér szintén személyes tanúságtétele.

A VÉK szekcióban először Julianna OCDS jóvoltából a VÉK vezetők éves lelkigyakorlatról olvashatunk egy beszámolót, melyet három nővérünk örök ígéretéről szóló beszámoló és tanúságtétel követ.

Újra csak szeretnék „jó utat” kívánni ezen számunk olvasásához is! Továbbra is várok bárminemű hozzászólást, véleményt, kiegészítést, javaslatot, ami közös folyóiratunk egyre inkább gyümölcsözővé tételéhez hozzájárul.

Előre is szeretném jelezni, hogy következő számunk duplaszámként fog megjelenni, várhatóan augusztus végén.

*P. Béri László Renátó ocd*

*felelős szerkesztő*

*karmelujsag@karmelitarend.hu*



# TANÍTÁS

## ÚJ EVANGELIZÁCIÓ AVILAI SZENT TERÉZ SZERINT

*„Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5, 14).*

*P. Péceli Bence Imre OCD - Budapest*

### A keresztény ember mindenkori feladata az evangelizáció

**K**ülönösen cseng az új evangelizáció kifejezés. Feltehetjük a kérdést, hogy mit jelent, miért van szükség arra, hogy a minden keresztény ember hivatásához hozzátartozó küldetést megújítsuk? Való igaz, hogy az Úr missziós parancsa: *„menjeteK és tegyetek tanítványa minden népet”* (Mt 28, 18), minden korban és minden keresztény számára érvényes, mégis ez az új evangelizáció kifejezés arra hívja fel a figyelmet, hogy adjunk új lendületet ennek a tevékenységnek.

Minden korban megvoltak az evangélium terjesztésének a lehetőségei és határai. A XVI. századi Spanyolországban történelmi körülmények adtak nagy lehetőséget az evangélium hirdetésére. Miután a Katolikus Királyoknak sikerült az országot a mór megszállás alól felszabadítani és egyesíteni, nekik maguknak fontos érdekük volt a keresztény, katolikus hit megszilárdítása. Ehhez járult még hozzá Amerika felfedezése, illetve a protestantizmusra felelet nyújtani akaró egyházi reform. Ezek a körülmények nagyon erősítették a missziós buzgóságot: sok egyházi és világi ember indult misszióba, vagy egyszerűen igyekezett a katolikus hitet megerősíteni, és lelki életet elmélyíteni az országon belül. Evvel a „hátszéllel” indult meg Avilai Szent Teréz alapítói tevékenysége. Közösségek újrászervezésével próbálta Egyháza egységét megszilárdítani és minél több lelket megnyerni Krisztus számára.

### Vágy a misszióra

Teréz már az *Őnéletrajzában* kijelenti, hogy *„vágyat akar ébreszteni a lelkekben”* egy nagy kincs után, vagyis azt akarja, hogy ők is részesüljenek annak a lelki tapasztalatnak örömeiben, amelyet ő élvez.<sup>1</sup> A *Tökéletesség Útjában* már részletesen kifejti, hogy mi a célja az új nővér közösségnek az alapításával. Miután értesül a protestáns térhódítás miatti bajokról, elhatározza, hogy mindent megtesz azért, hogy Egyházát és avval együtt magát Krisztust védelmezze: *„Úgy éreztem, hogy*

<sup>1</sup> Vö. Ö 18, 6.

kész volnék ezerszer odaadni életemet egyetlen egy lélekért is, amely ott vesztébe rohan. Mivel pedig beláttam, hogy mint nő, – s hozzá ilyen hitvány nő –, nem vagyok képes az Úr szolgálatában megvalósítani azt, amit szeretnék; s mivel az volt az egyetlen gondom – és most is az, hogy ha már oly sok az Úrnak az ellensége és oly kevés a jóbarátja, legalább az a kevés legyen igazán jó: elhatároztam, hogy megteszem azt a csekélységet, ami tőlem telik, tudniillik, hogy a legtökéletesebb módon követem az evangéliumi tanácsokat és ugyanígy megtartatom azokat e kolostor csekély számú lakóival is. (...) Mivel pedig társnőim olyan jók voltak, amilyeneknek leghőbb vágyaimban képzeltem őket: arra számítottam, hogy az ő erényeik mellett az én hibáim nem érvényesülnek majd s hogy így sikerül valami keveset az Úr kedvére tennem. Reméltem, hogy ha mindnyájan buzgón imádkozunk az Egyház védelmezőjéért, a hitszónokokért és hit-tudósokért, akik az ő zászlaja alatt harcolnak: annyira – amennyire mégis csak segít-ségére leszünk ennek az én jó Uramnak.<sup>2</sup>

A másik nagy lökést Teréz számára egy missziós ferences szerzetessel való találkozás adja. „Én annyira szívemre vettem ennek a sok léleknek elkárhozását, hogy nem tudtam hová lenni a fájdalomtól. Félrevonultam az egyik remetelakba, sirtam-zokogtam, és fölemeltem szavamat az Úrhoz, könyörögve, ejtse valamiképpen módját, hogy én is tehessek valamit. Legalább néhány lelket tudjak megnyerni az Ő számára, amikor az ördög seregestül ragadja el őket. Egy szóval, ha már egyéb nem is telik tőlem, legalább imádsággal legyek képes valamit elérni.”<sup>3</sup>

Ezt a lelkekért való aggódást és Jézus Krisztus ügyének hirdetését próbálja Teréz az őt körülvevő nővérek számára átadni, annak tudatában, és avval az alázatos felismeréssel, hogy egyedül semmire sem megy, csak együtt tehetnek nagy dolgokat. A *Tökéletesség Útja* első fejezetének elején így buzdítja a nővéreit: „Ő, Krisztusban kedves nővéreim, könyörögjetelem velem együtt az Úrhoz ezért a kegyelemért! Mert hiszen ezért hozott itt össze benneteket; ez a ti hivatástok; ez kell, hogy legfőbb érdeketek legyen és vágyaitoknak tárgya. Ezért folyjanak könnyeitek; ezért imádkozzatok nővéreim, nem pedig holmi világi érdekekért! (...) Mit nekünk mindez! Íme a világ lángban áll! Újra halálra akarják ítélni Krisztust! Földre akarják tiporni az Ő Egyházát!...”<sup>4</sup>

Nem sokkal később ugyanebben a könyvben újra leszögezi, hogy miért, mi célból gyűjtötte őket egy közösségbe az Úr: „Arra nem is figyelmeztetek, hogy imádkozzatok a királyokért, az Egyház főpapjaiért és különösen a mi jó főpásztorunkért, mert hiszen e tekintetben akkora bennetek a buzgalom, hogy nem szorultok figyelmeztetésre. Utódaitok azonban szintén fontolják meg, hogy ha szent ember az előljárójuk, ők maguk is szentek lesznek s azért ezt a fontos ügyet ajánlják szüntelen az Úr jóságába. Ha pedig be találna következni az, hogy imáitok, vágyai-

<sup>2</sup> TU 1, 2.

<sup>3</sup> Alap 1, 6.

<sup>4</sup> TU 1, 5.

tok, önsanyargatástok és bőjtötök nem irányulna többé erre a célra, akkor jegyezzétek meg: hűtlenekké lettetek ahhoz a hivatáshoz, amelynek betöltésére az Úr itt, ezen a helyen, egybegyűjtött benneteket.<sup>5</sup>

## Hirdetni az evangéliumot imádsággal és tettekkel

A klauzúrában élő kármelita nővérek evangelizációjáról elmélkedve, feltehetjük a kérdést, hogy ez, hogyan lehetséges ilyen bezárt körülmények között, úgy, hogy a nővérek nem mehetnek ki a világba hirdetni az evangéliumot. Már az előzőekben is láthattuk, hogy Teréz milyen eszközöket említ, milyen módon akarja missziós vágyait megvalósítani. Szó volt ezek között az evangéliumi tanácsok megéléséről, az erényes életről, az imádságról és bőjtről.

A kármelita számára mindig kiindulópont az imádság. A nővérek sokat imádkoztak azokért, akik a misszióban részt vettek. Az apostoli küldetés érdekében a kármelita nővérek számára két imaforma volt a leginkább gyakorolható: a dicsőítés és a közbenjárás. A dicsőítő imádság arra szolgált, hogy Isten dicsősége felragyogjon a szemlélődő és az Istennel való egyesülésre törekvő lélekben, a közbenjáró imádság pedig mindennek alapján mások lelki üdvére irányult. Tulajdonképpen ezek az imaformák spontán módon valósulnak meg az imádkozó lélekben a Szentlélek ösztönzésére történő mozgással, amelynek mélységét az adja meg, hogy a lélek mennyire adja oda magát a szeretetnek.<sup>6</sup>

Végző soron tehát az imádkozó lélek annyira válhat a Szentlélek eszközevé a misszióban, amilyen mértékben Istennel egyesül. Hogy megértsük, hogy ez miképpen valósul meg és mi ennek a lényege, ahhoz, fel kell lapoznunk Szent Teréz *Belső Várkastély* című művében a hetedik lakásra vonatkozó magyarázatokat. Ezek leírják az Istennel való egyesülés következtében megújult lélek állapotát: teljesen elfeledkezik magáról, csak azért él, hogy az Úrnak szolgáljon, vágyik a szenvedésre, egyetlen dicsősége az, hogy a Keresztre feszítettnek lehessen segítségére, stb.<sup>7</sup> Ebben a lélekben már Krisztus él, és apostoli tettei már nem sajátjai, hanem Krisztuséi.

Teréz azonban éppen itt a hetedik lakásban húzza alá nagyon, hogy a misszió nem áll csupán imádságból, hanem fontos, hogy tettek is segítsék. Már az egyesülés gyümölcsseinek leírása is mutatja, hogy nem csupán mély imatapasztalatot jelent ez, hanem egy új cselekvésmódot. „A lelki házasság arra szolgál, hogy cselekedetek s mindig újabb cselekedetek szülessenek belőle.”<sup>8</sup> – szögezi le Teréz. Egy másik

<sup>5</sup> TU 3, 10.

<sup>6</sup> Vö. Emmanuel Renault o.c.d.: *L' idéal apostolique des Carmélites selon sainte Thérèse d'Avila*, Desclee de Brouwer, 1981, 81. 84. old.

<sup>7</sup> Cf. 7M 3, 1-4.6.

<sup>8</sup> 7BV 4, 6.

helyen pedig így figyelmezteti nővéreit: „*Isméltlem, hogy az alapok ne álljanak csupán ajakimból és elmékedésből, mert ha nem gyűjtötök erényeket, és nem gyakoroljátok őket, mindig törpék maradtok a lelki életben.*”<sup>9</sup>

Teréz a személedés és cselekvés egységének lehetőségét, sőt szükségét vallja. Két bibliai alaknak, a tevékenység szimbólumaként megjelenő Márta és a szemléledés alakjának, Máriának az együttes fon-



tosságát hangsúlyozza: „*Ez az, nővéreim, amire nekünk is törekednünk kell. Nem azért kell elmélednünk és nem az után kell vágyódnunk, hogy szellemi örömeink legyenek, hanem azért, hogy erősek legyünk Isten szolgálatában. (...) Higgyétek el nekem, hogy Máriának és Mártának mindig együtt kell lenniük, mert csak így fogadják és láthatják állandó vendégül az Urat; különben micsoda vendéglátás is volna az, ha nem adnának neki enni? Már pedig hogyan adhatna neki enni Mária, mikor a lábánál ül, ha nővére nem dolgoznék? Eledelül pedig abbéli törekvésünket kell Neki feltálatnunk, hogy lelkeket igyekszünk számára megnyerni, akik azután üdvözülve örökre dicsőítsék Őt.*”<sup>10</sup>

Feltehetjük azt a kérdést is, hogy Teréz számára a most említetteken kívül, mi számított cselekedetnek. Elsősorban azokra kell most figyelnünk, amelyek az evangelizáció érdekében álltak. Abban bizonyosak lehetünk, hogy a nővéreknek lehetőségük volt bizonyos rendszerességgel a rokonaikkal vagy ismerőseikkel beszélgetni. Ezek az alkalmak sok lehetőséget adtak arra, hogy tanúságot tegyenek a hitükről és az evangélium üzenetéről. Annak érdekében, hogy ezek a találkozások valóban az evangélium hirdetését szolgálják a nővérek számára nagyon fontos volt az egymással való kommunikáció erényének begyakorlása. Ez hozzátartozik a terézi közösség alapeszméjéhez: őszintén és egyszerűen beszélgetni, erősíteni egymást az igazságban. Ha ez a baráti és őszinte légkör kialakul a közösség tagjai között, akkor a külsős emberek lelki javát is gyümölcsözően tudják szolgálni. Teréz a *Szabványokban* így rendelkezik a látogatások módjáról: „*Világi ügyekről*

<sup>9</sup> 7BV 4, 9.

<sup>10</sup> 7BV 4, 12.

*ne törődjenek, s ne is beszéljenek róluk, kivéve abban az esetben, ha hasznára lehetnek azoknak, akik ilyenekkel hozakodnak elő, vagy fölvilágosíthatják őket az igazságban, vagy megvigasztalhatják valami szenvedésükben. (...) Mert az a lényeges, hogy látogatóink lelki haszonnal távozzanak tőlünk, nem pedig veszteséggel...<sup>11</sup>*

## Tanúságot tenni közösségben az evangéliumról

Az eddigiekben megvizsgáltuk azokat a lehetőségeket, eszközöket, amelyeket a közösség tagjai alkalmazni tudnak a misszió érdekében. Ezeknek a lelki kinceseknek, erényeknek elsajátítására minden egyes tagnak külön-külön kell törekednie.

A misszió, azonban csak akkor tud igazán hiteles, erős és gyümölcsöző lenni, ha egy egész közösség, együtt, igazi egységben tanúsítja az evangélium, igazságát, örömét és szépségét. Éppen ezért meg kell néznünk, hogy maga a közösség hogyan tudja evangéliumot szolgálni csupán létével és példaadásával.

Nagyon sokat vet a latba az Istent kereső közösségeknek már a létezése is. XVI. Benedek pápa a *Szeretet Szentsége* kezdetű apostoli buzdításában így ír a megszentelt életről: „A szerzetesek és a szerzetesnők, bár sokféle szolgálatot végeznek a nevelésben, a szegénygondozásban, tanításban és a betegápolásban, tudják, hogy életük fő célja »az isteni igazságok szemlélése és az állandó egyesülés Istennel«. A lényeges szolgálat, amit az Egyház az Istennek szentelt élettől vár, sokkal inkább a lét, mint a cselekvés rendjébe tartozik.<sup>12</sup>

Hogy milyen fontos a lét rendjének tekintetbe vétele az Szent Teréz számára sem volt közömbös. Műveiben több helyen találhatunk meg olyan felszólításokat, amelyek a kezdete így hangzik: „*Legyetek olyanok...*”. Ez a buzdító kifejezés nem egyszer a misszió szem előtt tartásával hangzik el.<sup>13</sup> Vegyünk csak egy példát: „*Igyekezünk olyanok lenni, hogy imáinkkal használhassunk Isten szolgáinak, akik annyi munka árán fegyverezték fel magukat tudománnyal és életszentséggel, s most azon fáradoznak, hogy az Urat támogassák.*”<sup>14</sup>

Az „*olyannak lenni*” kifejezés nem az egyesekre vonatkozik külön-külön, hanem Teréz azt kívánja, hogy a nők úgy együttesen ezen a módon legyenek, létezzenek. Ennek a létezésnek lényege a közösség egysége. János evangéliuma szerint a misszió alapja a Jézussal és a testvérekkel való egység. Hiszen a Jézushoz tartozás nélkül, egyedül semmire sem megyünk. „*Aki bennem marad és én őbenne, az bő termést hoz, mert nálam nélkül semmit sem tehettek.*” (Jn 15,5). A testvéri

<sup>11</sup> Szabványok 5, 5

<sup>12</sup> XVI. Benedek pápa: *Sacramentum Caritatis - A Szeretet szentsége kezdetű apostoli buzdítása*, Szent István Társulat az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 2007, 81.

<sup>13</sup> Cf. Evaristo Renedo: *Vida religiosa, in. Diccionario de Santa Teresa*, Editorial Monte Carmelo, Burgos, 2000, 1412-1413. old.

<sup>14</sup> TU 3, 2.

egység pedig a legbiztosabb alapja az evangéliumban való hihetőségnek. Jézus is erre az állapotra vágyódik főpapi imájában: „...egy legyenek, ahogy mi egy vagyunk. Én öbennük, te énbennem, hogy tökéletesen egy legyenek. Ismerje meg ebből a világ, hogy te küldtél engem és szeretted őket, mint ahogy engem szeretted.” (Jn 17,22-23).

Teréz is tudatában vannak annak, hogy a közösség egységének ápolása minden tevékenységet megelőz, hiszen annak hiányában egész küldetésük hiteltelessé válna. A *Belső Várkastély* hetedik lakásában kihangsúlyozza, hogy mennyire fontos az, hogy a közösség tagjai mindenekelőtt egymást erősítsék, és hogy ez a hozzáállás milyen sok gyümölcsöt terem mások számára is. „Nem akarok arról beszélni, hogy mi mindent érhettek el imával; csupán arra kérek, hogy ne akarjátok imátozók az egész világot föllendíteni, hanem fordítsátok azt azok javára, akikkel együtt éltek. Így azután nagyon helyesen cselekedtek, mert hiszen e személyekkel szemben vagytok leginkább lekötelezve. Vagy azt hiszitek talán, hogy az olyan csekélység volna, ha az alázatosság, az önmegtartózkodás, a szolgálatkészség, a nagy testvéri szeretet és az Úrhoz való ragaszkodás, amelyet a többiek rajtatok látnak, úgy hatna rájuk, mint a gyújtó tűz és lángra lobbantaná valamennyit, ha a többi erényetek is folyton újra és újra erényekre sarkalná őket? Sőt nagyon is nagy és kellemes szolgálatot tennétek ezzel az Úrnak s hozzá, ha ti megteszitek azt, amit tehettek, azzal megmutatjátok Ő Szent Felségének, hogy sokkal többet is megtennétek, ha alkalom nyílnék rá. Így azután úgy fog benneteket jutalmazni, mintha sok lelket nyertetek volna meg számára. Azt mondjátok talán erre, hogy itt nem lehet megtérítésről szó, mert hiszen összes nővéreitek jók. Lehet, de ez nem tartozik rájuk. Minél jobbakká teszitek őket, annál kedvesebbek lesznek dicséreteik az Úr előtt s annál hasznosabb lesz imájuk embertársaik számára.”<sup>15</sup>

Avilai Szent Teréz az egyes kis közösségek egységének megerősítésével, egy sokkal nagyobb közösségnek, az Egyetemes Egyháznak az egységét akarta szolgálni. A kis közösség tanúságot tesz arról, hogy az Egyházban hirdetetett evangélium valóban a személyes emberi kapcsolatok forrásává, éltetőjévé, sőt gyógyítójává tud válni. Ennek értelmében az új evangelizáció sokkal inkább jelent egy újfajta és egészen személyes tanúságtételt arról, hogy az evangélium tanítása valóban hiteles és élhető.

Az evangelizációnak ez az eszméje fedezhető fel a Teréz által leírt utolsó *Lelki számadásban*, amelyben a sarutlan kármelita testvérekre vonatkozóan kapott utasításokat: „Az első, hogy a főnökök legyenek mindig egyetértők. A második, hogy bár sok házuk lehet, mindegyikben, csak kevés számban legyenek szerzetesek. A harmadik az, hogy csak keveset érintkezzenek a világiakkal és akkor is csak azoknak lelki haszna miatt. A negyedik, hogy inkább tanítsanak példájukkal, mint szavakkal.”<sup>16</sup>

Jézus azt ígérte, hogy azok számára mindig jelen lesz, akik az ő nevében összegyűlnek (vö. Mt 18. 20). Azok pedig, akik azon túl, hogy nevében összegyűlnek,

<sup>15</sup> 7BV 4, 14-15.



az ő szeretetével szeretik egymást, akkor nemcsak jelenlétéről tesznek tanúságot, hanem tetteikkel, amelyek olyanok mint a világító lámpások (vö. Mt 5, 15), megmutatják a világnak, hogy Jézus Krisztus ma is él és cselekszik a világ üdvösségéért. Ennek az igazságát húzza alá Boldog II. János Pál pápa a *Vita Consecrata – Megszentelt élet* kezdetű apostoli buzdításában. Az ő szavai álljanak itt befejezőként és összefoglalásként: „A küldetés ugyanis a külső tevékenységet megelőzően azáltal bontakozik ki, hogy a személyes tanúságtétellel magát Krisztust teszi jelenvalóvá a világ számára. Ez az Istennek szentelt élet kihívása, ez elsősorú feladata! Minél inkább azonosul valaki Krisztussal, annál jelenvalóbbá és tevékenyebbé teszi Őt a világban az emberek üdvösségére. (...) A szerzetesi élet egy másik, egészen sajátos mozzanattal is részesedik Krisztus küldetésében: és ez a közösségben és a küldetésben megélt testvéri élet. A szerzetes élete ezért annál apostolibb, minél bensőségesebb odaadása az Úr Jézus iránt, minél testvéribb a közösségi élete, s minél buzgóbban kapcsolódik az intézmény sajátos küldetésébe.”<sup>17</sup>



## „REMÉNYSÉG FESZTIVÁL”

### – AZ ÚJ EVANGELIZÁCIÓ SZOLGÁLATÁBAN

*P. Szűcs János Sándor OCD - Budapest*

Vannak helyek, ahová érdemes elmenni.

Vannak események, amelyeket érdemes elcsipni.

**Vannak lehetőségek, amelyek soha vissza nem térnek.**

Vannak információk, amelyeket érdemes befogadni.

Vannak témák, amelyekre érdemes ráharapni.

Vannak szituációk, amelyeket nem érdemes kihagyni.

A kérdés mindig az, hogy tudunk-e szelektálni.

<sup>16</sup> Isteni kegyelmek 67.

<sup>17</sup> II. János Pál pápa: *Vita Consecrata kezdetű apostoli buzdítása*, Szent István Társulat, Az apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1996, 72.

**A kérdés az, hogy az információ-áradat-világunkban tudunk-e tájékozódni?**

A kérdés mindig az, hogy rá tudunk-e érezni a lényegesre?

A kérdés az, hogy érdemes-e mindenütt ott lennünk?

A kérdés az, hogy érdemes-e mindent tudnunk?

A kérdés az, hogy megéri-e mindent tudni?

A kérdés az, hogy be tudunk-e fogadni minden információt?

A kérdés az, hogy érdemes-e befogadni minden információt?

A kérdés az, hogy amit befogadunk fülünkkel-szemünkkel-szívünkkel-eszünkkel-lelkünkkel, vajon fel tudjuk-e dolgozni?

A kérdés az, hogy mindaz az információ, ami árad felénk, táplálja-e lelkünket?

A kérdés az, hogy tudunk-e védekezni a manipulációkkal szemben?

A legfőbb kérdés pedig az, hogy a legfontosabb információról kapunk-e információt?

S a leglényegesebb **INFORMÁCIÓ-nak, azaz JÉZUS KRISZTUS-nak** vannak-e hirdető-csatornái, médiafelülete, de leginkább Őt hordozó, Belőle élő emberek? S Jézus Örömhíre megéri-e szívünket-lelkünket; átformál-e minket, átalakítja-e életünket, húsunkká-vérünk-ké-lényegünk-ké lesz-e?

**Kérdés, hogy Jézus Örömhíre hozzáfér-e szívünkhöz-lelkünkhöz,** s engedjük-e, hogy belénk tudjon hatolni, hogy átöleljen minket, hogy szerethessen minket – az értünk megtestesült, az értünk meghalt és feltámadt Krisztus? Aki értünk van jelen a templomokban, bazilikákban, kápolnáokban: az Oltáriszentségben, de az átímadkozott falak csendjében, vagy ünnepeiben, valamint a mindennapi dolgainkban, az ébredő természet szépségében, vagy a csillagos ég végtelenjében, s a gyermek mosolyában, embertestvéreinkben, az események forgatagában, a történelemben s mindenben.

Ezek a gondolatok jutottak eszembe, amikor felkérést kaptam, hogy írjak egy beszámolót a „Keresztény Élet és Tanúságtétel Képzőkonferenciáról”, ami 2012. február 17-18-án volt Budapesten a „Hotel Mercure Buda” szálloda konferenciatermében.

Nem mondom, hogy felülmúlhatatlan esemény volt ez a konferencia, de egyszerűen nagyon örülök, hogy részt vehettem rajta. Ennek **a továbbképzésnek az volt a célja, hogy előkészítést adjon a budapesti Papp László Sportarénában megrendezésre kerülő „Reménység Fesztiválra”.** Ennek időpontja 2012. június 1-2-3.

Vallom Fábán Sándor baptista lelkésszel együtt, aki a „Tanácsadás és Továbbképzés Reménység Fesztivál Szervezőiroda” asszisztense, hogy *„...igazi áldás volt ez a két nap mindannyiunk számára. Nagyszerű volt látnunk, hogy lelkipásztorok, vezetők különféle felekezetekből milyen lelkesen vesznek részt a tanulásban és a közösségben.”* Egyébként 10 felekezet 130 gyülekezetének 146 lelkésze és vezetője nyert felkészítést arra, hogy a következő hónapokban közösségének és másoknak is megta-

níthassa a Keresztény Élet és Tanúságtétel Tanfolyam anyagát. Mellesleg kissé szomorkásan jegyzem meg, hogy ebből a 146 résztvevőből mindösszesen 6-an voltunk római katolikusok. Ugyanakkor örömmel értesültem, hogy március 31-én az Országos Lelkipásztori Intézetben is volt előkészítő továbbképzés főként katolikusok részére, amely gyűlésen magam is részt vettem, habár csak az első felében, mivel más sürgős programom jött közbe. Április 27-én pedig a Sapientia Főiskolán volt ezzel kapcsolatos „Keresztény Élet és Tanúságtétel” Tanfolyam.

A **„Reménység Fesztivál” célja, hogy bátorítsa Magyarország keresztény közösségét** – olvasható a Főiskola meghívóján. A lehető legtöbb embert szeretné összegyűjteni, hogy minél többen meghallgassák az evangélium üzenetét. A jelenlévők átadhatják életüket Jézusnak, tehát a megtérés lehetősége ez, Jézust és üzenetét szívükbe fogadhatják, s ebben segíthetnek az ott jelenlévő képzett tanácsadók is. Pataki Albert a Magyar Pünkösdi Egyház elnöke, a Reménység Fesztivál egyik védnöke 1989-ben személyesen is ott volt a Népstadionban, amikor Billy Graham prédikált: *„Felejthetetlen élmény volt látni, ahogy ezrek előre mentek a színpadhoz imádkozni, és átadták az életüket Jézus Krisztusnak.”*

Hogy mi lesz, s mi történik jún.1-2-3-án a Sportaréában, azt előre nem lehet tudni. Amit tudunk és látunk: **nagy és intenzív a készülődés, s ez már önmagában is megéri!** Hiszen gondoljunk az Ádventre, az ádventi hajnalokra, rorátékra, gyertyagyújtásra: maga ez a kb. 4 hét olykor izgalmasabb, mint a Karácsony maga! Ez kissé túlzásnak hangzik, de ne feledjük: **a felkészülés az ünnep szerves része. A találkozástól az elindulás és úton levés elválaszthatatlan!**

„Reménység Fesztivál”. A reményt értjük, hiszen a három isteni erény egyike: hit, remény, szeretet. De miért adták a Fesztivál nevet mellé? Ezt Fábíán Sándor lelkész barátunk kifejtette az OLI-ban: **Azért lett Fesztivál, mert ez a szó az örömet fejezi ki. És mi más lenne az Evangélium, mint nem a legnagyobb Örömhír!** Tegyük erről tanúságot, nagy öröm járja át szívünket, ami már a lényünkön, szavainkon, mosolyunkon, hozzáállásunkon is tükröződjék és tükröződni fog, ha Jézust beengedjük szívünkbe, s átadjuk Neki életünket.

Hiszen Ő is ezt tette, ez élte: Őt: átadta életét Atyjának s nekünk, egészen eléggő áldozatul. Minden Szentmisén imádkozza a pap az átváltoztatás és Úrfelmutatás előtt egy jelentéktelennek tűnő kis mondatot, ami így szól: „Ő mielőtt önként átadta magát a szenvedésre, kezébe vette a kenyeret...” Ezt a mondatot sokszor csak küzdelem árán tudom kimondani, mert ahogyan Fábíán atyánk szokta mondani: „ebbe bele lehet halni!” Mert mit jelent az, hogy „önként átadta magát a szenvedésre...” – ez valami iszonyatos és határtalan mélység és magasság és kimondhatatlan szeretet!

**Átadni!** Sokan azt gondolják s úgy éleik, azért roskadoznak keresztjük alatt, mert nem adják át azt Jézusnak. Vértanúnak, hősnek gondolják vagy kiáltják magukat, holott terhedet Jézus viszi! Ő visz téged mindenestül a vállain. Ha nem adod át életedet Jézusnak, mit sem ér az! Sokan úgy vélik és élnek meg, hogy saját

maguknak kell hordozni a keresztyüket, talán egyedül, – micsoda tévedés! Ne feledd! **Jézus segít vinni keresztyeidet. Ő mindig melletted van, fogja a kezedet, ragadd meg az Ő kezét, öleld át Jézust, Belé kapaszkodj,** s megmenekülsz, már itt a földön, „szürke hétköznapjaidban” és boldog leszel. Ő nem akar mást, csak azt, hogy boldog légy! Vagy ahogyan Dr. Domján Miklós keresztyény szakpszichológus mondja-írja: „Érezd magad jól a bőrödben!” S én azt gondolom: ez a Reménység Fesztiválnak is az értelme. Ha nem ez mozgatja a szervezők szívét-lelkét, akkor fennáll a veszély, hogy csak egy esemény lesz – a sok közül, egy koncert-rendezvény keresztyény színekben. Persze ezek is kellenek, mint ahogyan a Sapientia Főiskola ezzel kapcsolatos szervezői írják: „*A fesztiválon az este fő előadója Franklin Graham (Billy Graham fia), amerikai evangéliumhirdető lesz. Az első és harmadik napon egy 1000 (!) fős ökumenikus kórus is fellép, a szombat este a fiataloké; hazai és amerikai keresztyény rock-zenekarok színesítik a palettát. A fesztivál csak a helyi gyülekezetek, egyházközségek, lelkipásztorok, papok és minden Krisztushívő aktív bekapcsolódásával, együttműködésével lehet eredményes.*”

#### A Fesztivál védnökei:

- Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek
- Bölcskei Gusztáv püspök, a zsinat lelkesi elnöke – Magyarországi Református Egyház
- Gáncs Péter elnök-püspök – Magyarországi Evangélikus Egyház
- Mészáros Kálmán egyházelnök – Magyarországi Baptista Egyház
- D. Szabik Imre elnök – Magyar Bibliatársulat
- Steinbach József püspök, elnök, Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa
- D. Szabó Dániel elnök – Magyar Evangéliumi Szövetség
- Tarlós István főpolgármester – Budapest

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,34-35). Ezzel az idézettel zárja a Reménység Fesztivál egyik áprilisi Hírlevelét, melynek címe: „Az ország megmozdul”. Ebben hangsúlyozzák továbbá: „**Egy a hit, egy a cél, ugyanaz a remény: minél több ember kerüljön kapcsolatba Jézus Krisztussal Magyarországon is! Ezért szervezzük a Reménység Fesztivált.**”

Egyébként a honlapon is elérhető sok információ: [www.remenysegfesztival.hu](http://www.remenysegfesztival.hu)

A Sapientia Főiskola meghívóján ezt is olvashatjuk: „*A tanfolyamok, előkészítők célja, hogy tanácsadókat képezzen, olyanokat, akik tudnak pár szót váltani azokkal, akiket megérintett Isten szeretete. A tanfolyam a fesztivál hivatalos tananyaga.*” Ezt a tananyagot mindnyájan, akik részt vettünk ezeken az előkészítőkön, megkaptuk: egész

nagy mappa. 3 db nagyobb füzetből áll, köztük van Szent János Evangéliuma, továbbá 3 db kis füzetecske és egy db CD lemez, ami tartalmazza a „Keresztény Élet és Tanúságtétel Tanfolyam” anyagát. S itt kapcsolódnék vissza a febr. 17-18-án megrendezett Konferenciához, amelyen nagy örömmre részt vehettem. Ott ezt a tananyagot adták le, legalábbis ebbe kóstoltunk bele alaposan többek között Gary Cobb amerikai lelkipásztor és igehirdető négy érdekes előadásának meghallgatásával. A szinkrontolmács remek volt. A „hangulat” és Léleksugárzás is kiváló!

Ezt azért írom így, mert Gary Cobb előadásai mindenestől azt tükrözték, hogy ő egy **Jézusnak átadott ember. S ez a lényeg!** A másik: csupa Szentírás és gyakorlatiasság, valamint remek humor. Minden papnak tudom javasolni a prédikációkhoz ezeket az elveket. Nyilván első helyen a Jézusnak átadottságot! Ez a lelkület átsütött az előadásain. Ezt megtérésnek is nevezhetjük. S egyébként amikor egy pappal találkozunk, nagyon hamar lehet érezni (főként abban, ahogyan miséznek!), hogy megtért ember-e vagy nem; Jézus él-e a szívében, vagy nem. S ezt az egyszerű hívek is nagyon gyorsan megérik. Micsoda papi felelősség! S akkor még nem is ejtettünk szót Villanovai Szent Tamás érsek értékes mondatáról, ami így hangzik: „Si non es castus, nihil es”, azaz, „Ha nem vagy tiszta, semmi sem vagy”.

Hadd idézzem ezzel kapcsolatosan a tananyagból (János evangéliuma függeléke) Robert Boyd Munger tanúságtétele egy részét, amit „A szívem: Krisztus otthona” címmel írt: **„Miótán Krisztus a szívembe lépett, a Vele való új kapcsolatom felett örvendezve azt mondtam neki: „Uram, szeretném, hogy a szívem a tiéd legyen. Kérlek, telepedj le nálam, és érezd magad maximálisan otthon! Használd mindent úgy, mintha a sajátod lenne! Hadd vezesselek körbe, hogy megmutassak néhány dolgot az otthonommal kapcsolatban, hogy még kényelmesebben érezd magad! Szeretném, ha élveznéd az együtt töltött időt! „Ő pedig örömmel jött, és látszott, hogy nagyon örül annak, hogy otthonra lelt az én átlagos kis szívemben. Az első szoba, amit közösen megnéztünk, a könyvtárszoba volt. Nevezük az elme irodájának... A tekintetét követve zavarba jöttem. Érdekes módon korábban nem zavart semmi ebben a szobában, de most, hogy Ő is ott volt velem, és látta ezeket a dolgokat, zavarba jöttem. Volt néhány könyv a polcokon, amikhez az Ő szeme túlságosan tiszta volt. Az asztalon volt néhány olyan magazin, aminek semmi keresnivalója egy keresztény kezében, volt közöttük jó néhány szégyellni való. Elpirulva hozzá fordultam és azt mondtam: „Uram, tudom, hogy ezt a szobát jól ki kell takarítani, és ráfér egy átalakítás is. Segítenél nekem rendbe hozni és olyanná tenni, amilyennek lennie kell?” „Természetesen!” – válaszolt – „Szívesen segíték, hiszen azért jöttem, hogy ilyen dolgokkal foglalkozzak. Először is, fogj meg mindent, amit olvasol, és ami nem igaz, jó, tiszta, vagy építő, dobd ki! Az üresen maradt polcokra tedd a Biblia könyveit! Könyvtárad legyen az Igével telve, és ezen elmélkedj éjjel-nappal! Ami pedig a falakon lévő képeket illeti, ezeket nehéz lesz ellenőrizned, de van valami, ami segíteni fog.” Ekkor átadott egy életnagyságú, Őt ábrázoló portrét. „Akaszd központi helyre az elméd**

falán!” – mondta. Ezt meg is tettem, és az évek során észrevettem, hogy amikor a gondolataim Krisztusra, és az Ő jelenlétére összpontosítanak, az Ő ereje és tisztasága távol tartják a tisztátalan gondolatokat. Amennyiben nehézséget jelent számodra az elméd kis szobája, hadd bátorítsalak arra, hogy invitáld be Krisztust. Rakd tele Isten igéjével, tanulmányozd azt, elmélkedj rajta, és soha ne feledkezz el az Úr Jézus jelenlétéről!” Eddig az idézet. Szerintem megfontolandó gondolat és cselekvés: Jézust beengedni a szívünkbe, szobánkba, hogy segítsen irányítani életünket.

Visszatérve a fő előadó témájához, Gary Cobb ezt is mondta: **„Ha nem vagyok tele Szentlélekkel, esélyem sincs. A saját életem a tanúságtételelem része. Illusztrálni kell, magyarázni, egyszerűen...”** Aztán a Kol 4,3-6-ot idézte: *„Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy az Isten tárja fel előttünk az ajtót, hogy beszélhessünk, s Krisztus titkát, ami miatt bilincsbe is vertek, hirdethessem kötelességemhez híven. A kívülállókkal való érintkezésben legyetek okosak. Az időt jól használjátok fel. Beszédetek legyen mindig szíves, sóval ízes, akkor majd helyesen meg tudtok felelni mindenkinek.”* Szent Pál tanítása szerint is fontos többek között az imádság. Imádkozni kell: Uram, nyisd meg az ajtót, az emberek szívét, nyisd meg a számat. S az evangelizáció fontos része – folytatta az előadó – a meghallgatás. Szinte ez az első lépés, utána lehet csak Krisztusról beszélni. Mert **sokszor a szükségletek nyitják meg az ajtókat:** Elromlott, csalódással végződő kapcsolatok

Bűntudat

Magány

Stressz

Értelmetlen élet

A személyes gyengeségek legyőzésére való képtelenség

Jelen, vagy múltbeli fájdalom

Az emberek ezekre ébrednek reggelente. Ők ezeket érzik, s mi pedig Jézusról beszélünk rögtön. Nem jó ez a módszer! Stressz, magány, fájdalom... hallgassuk meg őket!

1/ Milyen szükségleted van?

2/ Jézus mit jelent egy ilyen helyzetben?

3/ Hogyan tudom ezt elmondani?

4/ Volt-e az életemben olyan eset, amely ezt szemléltetheti?

Befejezőképpen Szent Péter apostol első leveléből idéznék egy részletet I Pét 3,1-2

*„Az asszonyok engedelmességednek férjüknek, hogy ha némelyek közülük nem hisznek is az Isten szavának, a feleségük magaviselete szavak nélkül is megnyerje őket, amikor látják tiszteletet érdemlő, tiszta életeteket.”* Most elvonatkoztathatunk az asszonyok korabeli társadalmi helyzetétől, csak a mondat lényegére figyeljünk: „ha nem is hisznek az Isten szavának, a másik ember magaviselete szavak nélkül is megnyeri őket, amikor is látják tiszteletet érdemlő, tiszta éle-

tüket”. Óriási! **Ez az evangelizáció maga! 1/ Hirdetni és 2/ Élni vagy talán még inkább: 1/ Élni és 2/ Hirdetni. Mert szó csak életből fakadhat. Pláne a hiteles!**

Ezután jöhetnek Szent Péter apostol három sorral későbbi szavai (1 Pét 3,4), amelyek vigasztalók, könnyfakasztók, bátorítók, tanítók, megnyugtatók, s nagyon értékesek: **„Az Isten szemében az ember rejtett énje az értékes, a szív a maga békés szelidségében és zavartalan nyugalmában.”** Házi feladatként átélmélkedhetjük a szövegkörnyezetet is, amely nem csak hölgyeknek szól. Majd a 15. és 16. versben az imaélet mélységére mutat rá, összekapcsolva azt az evangelizációval, levonva egy fontos tanulságot: **„Urunkat, Krisztust szentül tiszteljétek szívetekben, legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljétek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek. De ezt szelíden, tiszteletet tanúsítva és jó lelkiismerettel tegyétek, hogy akik Krisztusban való szép életetekért elhíresztelnek benneteket, a rágalmaikkal szegyenben maradjanak”** – s ez utolsó mondatnál nyugodtan lehet elmélkedni kissé egy köztársasági elnök „lemondatásáról” vagy az Európai Unió Magyarországgal való packázásáról. Mindenesetre **legyünk mindig készen a reményünkről felelni, ha kérdeznak minket – s ez is a Reménység Fesztivál veleje, lényege.** A fenti két péteri mondat tartalma lehet az Új Evangelizációnak is: 1/ Élet és 2/ Szó – aztán jöhetnek a módszerek és eszközök, amelyek szintén nélkülözhetetlenek.

Szerintem a korona lehetne, ha Péternél maradunk, a 3,8-9-et idézve: **„Végül mindnyájan legyetek egyetértők, együttérzők, testvériesek, irgalmasok, alázatosak. Ne fízesetek a rosszért rosszal, se a szidalomért szidalommal. Mondjatok inkább áldást, mert arra kaptatok meghívást, hogy az áldás legyen az örökségetek.”**



# MARCELL ATYA

## ÚJ EVANGELIZÁCIÓ MARCELL ATYÁVAL

*P. Bakos Rafael OCD – Keszthely*

2012. március 3-án gyűlt össze Rómában a Szentek ügyeinek Kongregációja teológusainak kongresszusa, hogy Isten Szolgája, Marcell atya (világi nevén: Marton Boldizsár) erényeinek hősies voltját megvitassa. Ahogyan a megvitatás megtörténte után a Vatikáni Rádióban is örömmel számolhattam be róla: a *Positióban* összegyűjtött dokumentumok alapos áttanulmányozása alapján mind a kilenc illetékes teológus igennel válaszolt Marcell atya életszentségére illetve tanúságtételének aktuális jellegére vonatkozóan.

Meglepetés volt számomra, hogy miután e neves eseményt követően a Generális Ház illetékes hivatalnoka megkaphatta a teológus szakértőknek a szavazatuk indoklásaként írott érvelését, melyet 10-30 oldalt kitevő reláció formájában adtak át a Kongregáció hivatalának, azt számomra is tanulmányozás céljából megmutathatta. E szakértői értékezések ugyan nem válnak hozzáférhetővé a hívek számára, de a bennük található kijelentések a boldoggá avatási ügy további előre haladására vonatkozóan bátorítólag hatottak rám és hatnak majd – minden bizonnyal – azokra is, akiknek Marcell atya ügyében még döntenünk kell majd az Egyház nevében.

Nagy örömmel olvastam, hogy a teológus atyák Marcell atyát, mint a XX. század Krisztus-központú és máriás lelkiségének egyik kiváló alakját mutatták be, akinek önéletrajzi írásai csodálatba ejtette és magával ragadta őket, melyekben egy olyan személy írásban tükröződő megnyilvánulásait fedezték fel, aki minden erejével Isten országát kereste. Jó volt észrevenni a teológus szakértők minden apró részletre kiterjedő, objektív és olykor rendkívül kritikus megjegyzésein túl azt az őszinte csodálatot, amelyet Marcell atya rendkívüli gazdagsággal megáldott személye ébresztett bennük, aki – véleményük szerint – nagyon is időszerű és alkalmas a XXI. század emberének: hiszen nagy műveltséggel bír, szereti az utazást és a természetet, nem utasítja el a társadalomban is fellelhető szépet és jót, mindenre nyitott, de egyszer csak győz benne egy olyan belső hang, mely gyermekkorától kezdve ösztönzi őt arra, hogy Isten misztériumát kikutathassa. S bár közel két évtizedig ellenáll, de aztán teljesen kiszolgáltatja magát a Szeretetnek, hogy a Kármelbe lépve az egész emberiség javát szolgálja.

A teológus szakértők egyöntetűleg kihangsúlyozták annak a ténynek a fontosságát, hogy Isten Szolgája, Mindszenty József bíboros – akinek 2012-ben, gondviselészerűen, születése százhuszadik évfordulója alkalmából számos egyházi ün-



nepségre és megemlékezésre került és kerül sor határon innen és túl, így az Örök Városban is – 1973-ban maga írt Rómába a boldoggá avatási ügy elindítását kérve, mint Marcell atya életszentségének egyik legközvetlenebb tanúja.

Marcell atya boldoggá avatási ügye a Szentek ügyei Kongregáció teológusainak döntésével egy jelentős lépést haladt előre. Imádkoznunk kell, hogy ügye mihamarább a bíborosi testület elé kerülhessen megvizsgálásra, ami után közvetlenül a Szentatya dönthet majd a „tiszteletre méltó” cím megadásáról.

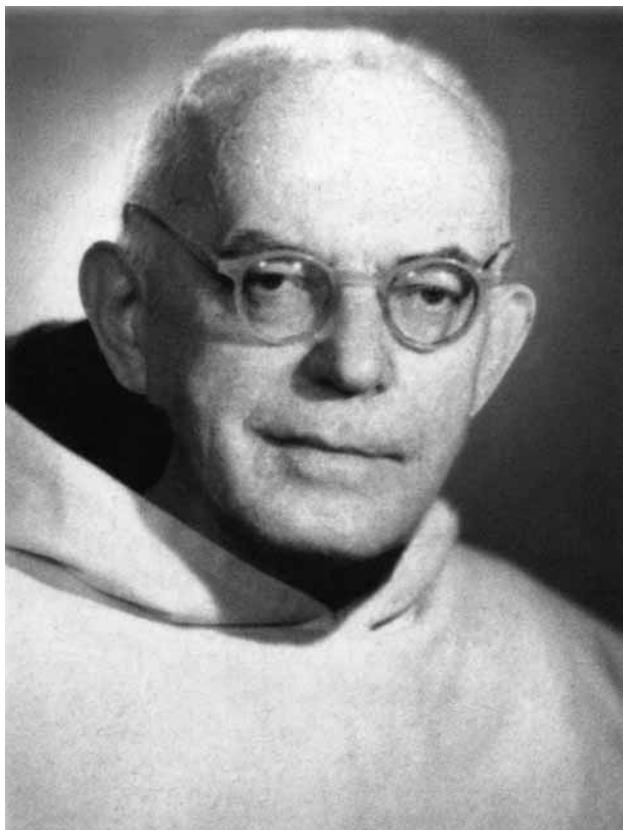
A boldoggá avatási eljárásnak azonban van még egy elengedhetetlenül fontos része mindazon jelöltek számára, akik nem vértanúként fejezték be földi életüket: egy – a Szentek ügyei Kongregáció szigorú kritériumainak megfelelni képes – csoda tényének dokumentálása a boldoggá avatandó személy közbenjárásával. Egy olyan csodás esemény pontos és objektív dokumentálása szükséges, amelyben – a Szűzanya anyai közbenjárásán túl, amely mindig magától értetődő lehet – kizárólag Marcell atya közbenjárását kérik és tapasztalják meg konkrét személyek, akik készek eskü alatt is tanúskodni az általuk megélt olyan csodás eseményről, melyre vonatkozólag a tudomány mai állása szerint nem található természetes magyarázat.

Marcell atya közbenjárásának élő voltját 1966-ban bekövetkezett halálától kezdődően már sokan megtapasztalták, de csak kevesebben vették azt a fáradságot és bátorságot, hogy – másoknak az imádság erejébe vetett hitét és reményét is fölébreszteni képes módon – tegyenek tanúságot írásban is Isten hatalmáról, valamint a szentek egységének általuk megélt titkáról. Hogy Istennek a Marcell atya által eddig véghezvitt csodáiról jobban értesülhessenek a Kármel Családjába tartozók, s hogy mindez még nagyobb bizalomra ösztönözzön minket arra, hogy Marcell atya közbenjáró imáját kérjük és megtapasztalhassuk, a jövőben a Kármel újság olvasóival szeretnénk megosztani néhányat azokból a tanúságtevő levelekből, melyek a tartományfőnökségre érkeztek.

*Íme, az egyik közelmúltban kapott tanúságtétel, melyet egy világban élő kármelita írt, aki meg akarta vallani Istennek a környezetében Marcell atya által tett csodáit:*

Igazából a kötelességemet szeretném teljesíteni, hogy leírjak három esetet, amik Marcell atya közbenjárását igazolják. Sajnos, a személyek, akikkel ezek az esetek történtek, ugyan megígérték, de a mai napig nem írták még le a megélt tapasztalataikat. Talán még sor kerülhet rá, hiszen megígérték...

Az első eset kb. hat évvel ezelőtt történt. Sógoromról kaptam a hírt, hogy intenzív osztályra került a tüdejével, mert egy kórokozó (streptococcus) úgy megtámadta a tüdejét, hogy az egész szervezete sepsist kapott. Az orvosok szerint nem sok remény volt arra, hogy megéri a másnapot. Ezért én – feltételezve, hogy nem lehet a kegyelem állapotában, hiszen éveken keresztül nem járult szent-



ségekhez – elmentem papért, hogy feladja neki a betegek szentségét. Az atya készséges volt, azonnal jött és megkért, menjek el vele. Sógorom nem volt eszméletnél, és lélegeztető géppel tartották életben. A szertartás után az atya megkért, hogy egy kicsit maradjak még vele, de neki, sajnos, tovább kellett mennie. Ahogy ott álltam és imádkoztam a rózsafüzért, eszembe jutott, hogy Marcell atyát kérjem gyógyulásért. Elővettem a fényképét, és a nővér engedélyével odatettem a feje mögött lévő gépre. Nem sokra rá, sógorom elkezdett

rángatózni, akkor megfogtam a kezét, miközben minden erőmből imádkoztam. Azt éreztem, hogy rohamosan hűl ki, és szinte jéghideggé vált. Nagyon megijedtem, és hívtam a nővért, aki azonnal odahívott még öt embert (orvost, nővéreket), és akkor kiküldtek. Tudtam, hogy nagyon kell imádkoznom. Így voltam intenzív imában kb. fél óráig, és kértem a többi családtagot is, hogy imádkozzanak. Majd nagy békét éreztem, és akkor egyszer csak kijött a nővér, hogy sikerült stabilizálni az állapotát.

Másnap váratlanul sokkal jobban lett, és néhány nap múlva lekerült a belgyógyászatra az intenzív osztályról, és beszélhettem vele. Elmondtam neki, hogy megkapta a betegek szentségét, és gondolkodjon el, hogy hogyan tovább, hogyan renanzi az életét. (Akkor már a harmadik asszonnyal élt együtt, s az előzőektől volt már három gyermeke és a jelenlegi asszonytól is két gyermeke...). Látszott rajta, hogy lelkileg megrendült, és nagyon hálás Istennek a gyógyulásáért. Kérdezgettem, hogy megtalált-e egy képet, amit odatettem a feje fölé. Semmit nem tudott róla. Kerestük, de nem találtuk meg Marcell atya fényképét; valószínűleg elveszett.

Miután hazakerült a kórházból, néhány hét múlva felhívott, hogy szeretné megkereszteltetni két kislányát. Így lettünk mi a férjemmel a keresztszülők.

Egyik alkalommal, amikor nálunk voltak sógoroméék vendégségben, a sógorom meglátta Marcell atya fényképét az asztalon, és izgatottan felkiáltott: „Ki ez az atya? Ő gyógyított meg! Láttam az ágyamnál, meglátogatott, és azután meggyógyultam! Ismerem Őt, nem a ferenceseknél tanár?” (A sógorom régen a ferenceseknél tanult...)

Ezek a mondatai számomra egyértelműen igazolták, hogy a sógorom valószínűleg megtapasztalhatta Marcell atya jelenlétét, hiszen egy földön élő személyt keresett. Mikor megtudta, hogy az illető személy már elhunyt, mindent meg akart róla tudni, és kimondta: „Neki köszönhetem, hogy meggyógyultam!”

A másik eset történt kb. négy évvel ezelőtt történt. Egyik tanítványom anyukáját kisírt szemekkel láttam, s ezért megkérdeztem, hogy segíthetek-e neki valamiben? Az illető akkor elmondta, hogy férje elhagyta, elköltözött, és nem érti miért. Azt mondta neki, hogy bizonyára egyszerűen csak elege lett a családjából. Elköltözött tőlük 100 km-rel távolabbra. A házaspár még gimnáziumban ismerkedett meg, mindkettőjüknek ez volt élete első szerelme, négy gyermeket neveltek.

Az asszonynak azt ajánlottam, hogy imádkozzon Marcell atya segítségét kérve, hogy térjen vissza a férje. Ő ettől kezdve rendszeresen imádkozott, és néhány hónap múlva valóban visszatért a férje, aki eme hónapok alatt még csak szóba sem volt hajlandó állni velük. Ez az asszony is azt állította, hogy Marcell atya segített neki.

A harmadik eset engem személyesen is nagyon mélyen érintett. Az elmúlt nyáron történt, hogy anyósom betegségének utolsó stádiumában, kórházban feküdt. Az orvos felkészített bennünket, hogy bármikor meghalhat, mert az utolsó sztrók (stroke) következtében már nem tudott nyelni sem, egyébként kb. négy éve részlegesen lebénulva csak a jobb oldalán tudott feküdni, vagy esetleg ülni, ha mi székre tettük. Sajnos, így a végén már egyáltalán nem tudott mozogni, csak a bal kezét emelte fel néha egy kicsit, megsimogatva az arcomat, hogy ezzel fejezze ki háláját, szeretetét, mivel beszélni sem tudott. Betegsége alatt rendszeresen (havonta egyszer) járt hozzá egy pap gyóntatni, és hetente kb. háromszor meg is áldozott.

A kórházban az utolsó hónapban infúzióval táplálták, mivel nem tudott már nyelni sem. Betegsége alatt többször volt már ilyen gyenge állapotban, de mindig sikerült megerősödni az orvosok és az ima segítségével, ezért én nem adtam fel a lelki küzdelmemet érte. A Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe előtt már mindannyiunknak – akik szerettük – nagyon fájdalmas volt őt így látni: élet és halál között lebegeve.

Egyszer régen, amikor a mennyországról beszélgettem vele, elmondta, hogy nem tudja, hogy ott miért lehet olyan jó, s hogy el sem tudja képzelni, hogy milyen az örök boldogság. Megpróbáltam úgy beszélni neki erről, ahogyan én tudtam: hogy ott nem lesz fájdalom, szenvedés stb. Ő ezt nem tudta elképzelni, és a boldogságot illetően azt mondta, hogy ő sohasem volt boldog igazán, s hozzátette, hogy nem vágyik a mennyországba, mert ő nem tudja, hogy miért kellene vágyakoznia oda. A Mama (nekem anyósom, de mindenki csak így hívta) igazán szentéletű volt; anyai szeretete és odaadása, a családjáért hozott áldozatai példaértékűek voltak. Egyszerűen csak szeretett, és hitem szerint ezért kapta meg a jutalmát, a mennyország örök boldogságát, mert ő nem várt cserébe semmit a sok szeretetért, amit adott, s nem várta a jutalomként adandó örök boldogságot. Jézussal azonban találkozni akart, s azt mondta, hogy nagyon kíváncsi, hogy mi lesz, ha találkoznak, és várta.

Visszatérve az elbeszélésemhez, anyósomnak az élet és halál közötti lebegése arra indított, hogy ne akarjak semmit kérni az imában, csak egyszerűen bízam őt Jézusra: „Te tudod, Uram, hogy mi jó neki. Segítség, hogy azt tegyem, ami jó neki.” Az ünnep előtti triduumon Kristóf atya szentbeszédében elhangzott egy mondat a Szűzanyával kapcsolatosan, ami nagyon mélyen megérintette a szívemet: „A legnagyobb boldogsága egy anyának az, hogy látja, mennyire szeretik az ő fiát”. Ekkor már tudtam, hogy mivel szerezhetek örömet Mamának, az anyósomnak. Másnap együtt mentünk be Gáborral a kórházba. Odaálltunk az ágya mellé, és amilyen szeretettel csak tudtam, megöleltem a férjemet. Azt a boldogságot, békét és örömteli tekintetet, amit akkor láttam anyósom arcán, nem tudom elfelejteni. Látszott rajta, mintha azt mondaná: „Nyugodtan elmehetek...”, s rám bízhatja a fiát. Nagyon boldog voltam én is ettől a bizalomtól, ami belőle áradt, mert amíg együtt laktunk (kilenc éven át), sokszor éreztem azt, hogy a férjem nem „hagyta el az anyját” lélekben úgy, ahogyan én azt szerettem volna.

Látva, hogy anyósom tekintete felélenkült, én is felbuzdultam az imában, s azt gondoltam nem kell mást kérnem, csak annyit, hogy Mama tudjon nyelni. Mert ha enni tudna, ismét megerősödhetne, mint annyiszor, amikor már hasonló esetben kórházban volt. De legjobban az Eucharishtiában jelen lévő Jézus gyógyító, vigasztaló erejében bízom. Korábban minden alkalommal, amikor az Irgalmasrendi Kórházban feküdt, rendszeresen áldoztatták. Most viszont már senki nem tudta megáldoztatni. Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén, szombat reggel elmentem az ünnepi misére, és úgy terveztem, hogy utána elmegyek anyósomat meglátogatni. A szentmise végén erős hívást éreztem arra, hogy Marcell atya szobájába menjek imádkozni. (Egyébként is szeretek ott imádkozni). Nagy hittel és buzgón kértem, hogy „csak abban az egy kicsi dologban” segítsen nekem, hogy Mama nyelni tudjon. Az ima után nagy boldogságot éreztem, amit nem tudtam mire vélni: „Mégis meggyógyítja a Jó Isten Marcell atya közbenjárására Mamát? – De hiszen már 91 éves, felborulna az élet rendje! Mégis, lehet, hogy maradnia kell mindannyiunk örömére!”

Ehhez hasonló gondolatok jártak a fejemben, és szinte „röpültem” a kórházba, ahol ugyanabban a rossz állapotban fogadott, mint előző nap. Kis idő elteltével felhívott telefonon az az asszony, aki otthon szokta Mamát áldoztatni. Megkérdezte, hogy meglátogathatja-e; szeretne tőle elbúcsúzni. Majd végül azt is megkérdezte, hogy hozzon-e Oltáriszentséget. Mire én azt válaszoltam, hogy senki, még a papok sem tudták megáldoztatni, de ekkor eszembe jutott, hogy miért könyörögtem Marcell atyához: „Kérlek, segíts, hogy Mama tudjon nyelni!”, s ezért így folytattam kissé bizonytalanul, de reménnyel: „...azért hozzá!” Mama így áldozott meg délután 3 órakor, és ettől a naptól kezdve, vagyis Kármelhegyi Boldogasszony ünnepétől haláláig, vagyis kb. még két hétig tudott áldozni. Rákövetkező kedden pedig az áldoztató atyát ezzel fogadta: „gyónni akarok...” Én három alkalomra emlékszem, amikor beszélt; ez volt az egyik. Egy másik akkor volt, amikor megkérdeztem tőle, hogy imádkozzam-e hangosan a rózsafüzért az ágyánál. Akkor ezt válaszolta: „jó...” A harmadik alkalom pedig úgy volt, hogy egyszer kezébe adtam Marcell atya fényképét: két ujjával szorította, és hosszasan nézte. Amikor úgy gondoltam, hogy elfáradhatott, elkértem a képet, hogy az éjjeli szekrényére tegyem, és akkor ennyit mondott: „Hagyd...” – vagyis, hogy hagyjam a kezében.

Ezt a három esetet azért meséltem el, mert biztos vagyok benne, hogy jó néhányan vagyunk, akik már megtapasztalták Marcell atya közbenjárását, csak esetleg mások még nem vettek erőt magukon, hogy amit személyesen megéltek, arról tanúságot is tegyenek. Bízom benne, hogy Isten ezt a kis tanúságtételemet is fel tudja majd használni arra, hogy mások szívében is fölserkentse a tanúságtétel utáni vágyat: hogy amit „láttak és hallottak”, az nem csak az övék, arról nem hallgathatnak (vö. Apcsel 4, 20): Isten dicsőségére és Marcell atya boldoggá avatási ügyét elősegítve.

2012. február 29. tszökönnap

Ave Maria! † Sis benedictus!

*Keskeny Útról nevezett Melinda Rita OCDS*



## ELMÉLKEDÉS



## GONDOLATOK JÉZUS KRISZTUS ÖRÖMHÍRÉNEK TOVÁBBADÁSÁRÓL

*Szánthó Zoltánné Eleonóra OCDS - Székesfehérvár*

MARCELL ATYA

**M**enjetek ti is a szőlőmbe.” – Jézus amióta kimondta e szavakat, azóta minden embert meghív a szőlőjébe. Várja, hogy az Egyházban mindenki figyeljen Rá, és legyen munkatársa, vállaljon részt az Egyház küldetéséből. Ha teszünk érte valamit, csak akkor lehet fontos számunkra is.

„Amikor pedig tizenegy óra tájban is kiment, megint talált ott ácsorgókat. Megkérdezte tőlük: Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül? Senki sem fogadott föl minket, felelték. Menjetek ti is a szőlőmbe, mondta nekik” (Mt 20,6-7). Nem maradhatunk tétlen, hiszen sok munka vár az Ő szőlőjében. Vár minket, hogy legyünk segítségére!

A csendben szól hozzánk, halljuk meg hangját. Legyünk nyitottak a Szentlélek sugallataira! Tudjuk-e otthagyni saját elképzeléseinket, hogy beállhassunk szolgálni szőlőjébe? Vágyódunk-e egyre többen arra, hogy megújuljon a Föld színe? Az új evangelizáció keresztényi hitünk továbbadása, de ahhoz, hogy tovább tudjuk adni, szerintem először meg kell tisztulni. Először saját magamban kellene keresni a hibákat. Alulról kell kezdeni az építkezést. Csak az tud hiteles tanúságot tenni, aki már megújult Isten szeretetében. „Az evangelizálást ma elsősorban minőségi téren kell megújítani. Nem véletlen, hogy Jézus is azt mondta: csakis a Fiú által megújult emberek tudják megélni az isteni szeretetet, és valódi, hihető tanúságot is csak ők tudnak tenni róla. Az evangelizáció úgy lesz új evangelizáció, ha mély átalakuláson megy át, megújítja az Egyházat és a híveket. A Szentatya is megerősített bennünket abban, hogy az evangelizáció kegyelme nem csak az apostoloknak adatott meg, nem merült ki vele ez a forrás.” – írja a vatikáni napilapban Bruno Forte olasz érsek. Jó lenne, ha keresztény testvéreim nem sértődnének meg Bruno érsek szavain, ezek a szavak biztassanak minket arra, hogy valóban újuljunk meg, átalakulás nélkül nem lehet fejlődni.

Istengyermeki életet kellene élnünk, ahol szeretet, alázat, együttérzés és irgalom van. „Gyermeknek kell lenni!... A gyermek pedig mindent rábíz az édesany-

jára. Éppen azért – gyermek.” – írja Marcell atya, kinek példájára mi is a Szűzanyába vethetnénk bizalmunkat. „Majd a Szűzanya” – mondta hányszor, ha valami nehézség adódott életében. Azt tapasztalom, hogy annyi mindent csak egyedül akarunk megoldani! Már nem bírjuk cipelni a sok terhet egyedül. De Isten nélkül nem megy!

Olyan szomorú, hogy sokszor nem látni a keresztények arcán a hit örömét. Aztán tovább akarjuk-e adni, amit mi is kegyelemből úgy kaptunk? Bár tudnánk ma is olyan erővel hatni embertársainkra, mint annak idején az apostolok!

Az érzéki embert, akire a világ nagy hatással van, a pillanat adta lehetőségben nem az odaadó szeretet vezet, hanem bezárul. Nem a lényegesre figyel, félelem uralja az életét.

Ha imádságban és cselekedetek gyakorlásával megnyílunk Istennek, akkor véleményem szerint keresztény életünket is vonzóbbá tudjuk tenni embertársaink előtt. Bátorítani kellene és nem kioktatni, hanem a Szentlélek segítségével Jézust megszerettetni.

A Szentírásban is mérhetetlen „kincsek” rejtőznek. Ha látják rajtunk, hogy a szavaink és a cselekedeteink összhangban vannak, tehát hitelesek vagyunk, akkor tanúságtételünk is mélyebben belevésődnek a szíveikbe. Ha látják, hogy az örömhír átformálta életünket, látják a változást rajtunk, akkor lehetséges, hogy elgondolkodnak és keresők lesznek. Persze van úgy, hogy minden erőnket össze kell szedni, hogy a krisztusi ember győzedelmeskedjen bennünk, mert nem akarunk fejet hajtani, alázasatosak lenni.

Istenem, kérlek segíts minket, add meg nekünk a ráhagyatkozó hit kegyelmét és nyisd meg a szívünket, hogy megértsük, sohasem késő elfogadni és változtatni, mert Veled minden lehetséges.



## VALÓBAN FELTÁMADT AZ ÚR, ALLELUJA!

*Fr. Tavas Béla OCD – Budapest*

**M**ária Magdolna először még azt hiszi, hogy ellopták Jézus testét és szalad a tanítványokhoz. Azonban ők sem értik, mi is történt, ezért Péter és János rohannak a sírhoz, mert ha intézkedni kell, azt csak férfi teheti meg. „Ekkor belépett a másik tanítvány is, aki elsőnek érkezett a sírhoz, látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették meg az Írást, hogy fel kell támadnia a halálból” (Jn. 20.8-9). Mit is láttak? Gyolcsot olyan helyzetben, mintha még mindig benne lenne az Úr, de mégis üresen, laposan feküdt, mint ha hozzá se nyúltak volna, csak Jézus teste tűnt el belőle. Ez a látvány és az írás szava megvilágosította őket, és hittek. Öröm és ujjongás ez a nap, mert Jézus végleg legyőzte a halált. Minden hívő ember számára ez a nap az öröm és a lelki béke ünnepe, mert megszabadult a bűntől és az örök haláltól. „Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Ami ott fönt van, arra legyen gondotok, ne a földiekre” (Kol 3.1-2). Igen, ez a legfontosabb, meghalni a világnak. De ez hogyan lehetséges, mikor a világban élek? Én úgy érzem, amíg a testben élek, ebben a pusztulásra szánt világban élek, és nem tudok teljesen elszakadni, mert ha akarom, ha nem, hat rám! A világ, amit Isten jónak teremtett, az ösbűn által két részre szakadt. Az Isten világára, vagyis a szeretetre, a jóra, és a gonosz világára, vagyis a rosszra és a gyűlöletre. Ezért az ember számára a bűn miatt, nem maradt más, csak a bűn. De azért jött Jézus, hogy halálával és feltámadásával, elhozza nekünk a választás lehetőségét, jó és rossz között, hogy felszabadítsa a rabságból azokat, akik erre vágyanak. Tehát ha meghalok, a gonosznak, a bűn világának halok meg. Istennek a világa pedig él bennem, Jézusnak a feltámadása által. Persze nem lehet teljes ez az élet, amíg a testben élek, valamennyire ugyan megízlelhetem azt a világot, de élvezni, teljes valóságában, csak a test halála után fogom. Csak akkor, ha Jézus példáját követve elszenvedem a halált, hogy újjászülessek a feltámadásban. Ebben azonban hinni kell, és a jót választani, hogy életem ezt a szeretetet tükrözze, és szavak nélkül is áradjon belőlem a feltámadás békéje.





# „NEKED SZÜLETTEM...”

## AVILAI SZENT TERÉZ SZÜLETÉSÉNÉNEK 5. CENTENÁRIUMÁRA KÉSZÜLVE

### MEGOSZTÁSOK

#### GONDOLATOK AZ ALAPÍTÁSOK KÖNYVE VI-XI. FEJEZETÉNEK OLVASÁSA KAPCSÁN

Szent Terézia művének VI-VIII. fejezetében elsősorban a zárdák előjáróinak ad útmutatást, mond el fontos dolgokat a nyugalmi ima, az elragadtatás, a gyakori szentáldozás utáni vágyakozás terén előforduló tévedésekről, vagy az egyes nővéreket hatalmába kerítő melankólia vonatkozásában.

Mi nem zárdában (kolostorban) élünk, s bizony nagyon botladozunk a tökéletesség felé vezető úton. Napjaink jelentős részét hivatali munkánk, családjunk köti le, s kevés az az idő, amit összeszedetten, Isten imádságában töltünk. A belső ima öröme Urunk ajándéka. A belső imában kapott kegyelmek nem tehetnek minket elbizakodottá, ismernünk kell önmagunkat. A belső imában történő elmélyülés bennünk is fokozza a vágyat, hogy az Úr asztalához járuljunk. A gyakori – napi – szentáldozás sokunk célja, életünk öröme, erőnk forrása. Jézus mondta: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik örökké él” (Jn 6,51), „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én föl-támasztom az utolsó napon” (Jn 6,54). A hívó szó találkozásra ösztönöz, de előtte alaposan megvizsgáljuk-e lelkünk állapotát? Valóban méltón fogadjuk az Úr Szent Testét, vagy, ahogy Szentanyánk fogalmazott: „nyomorult hajlékba” kell bemennie „Szent Felségének”? Jó úton járunk, ha Isten iránti igaz szeretet, teljes önátadás vágya hatja át lelkünket.

A szentáldozás után úgy kell élnünk, hogy tetteinkből lássák, Jézus él bennünk. Hogyan tudjuk ezt megmutatni, hogy vehetik észre rajtunk, hogy mekkora



Kincsünk van? Szent Pál apostol Szeretet himnuszának 4-7 verse megtanít erre: legyünk türelmesek, jóságosak, szerények, ne legyünk gögősek, tapintatlanok, önzők, haragosak, a minket ért rosszat ne toroljuk meg, ne keressünk mindenben hazugságot, minden nehézséget reménnyel viseljük el. Ha újra elolvassuk az előző mondatot, be kell ismernünk, hogy nagyon sokszor elfeledkezünk ezeknek az erényeknek a gyakorlásáról, sőt meggondolatlanul ezek ellenkezőjét tesszük.

A mű VII. fejezetében a Szent József zárda nővéreinek kérésére a melankólia tüneteiről, az abban szenvedőkkel való bánásmódról, a betegség veszélyeiről tanít Szent Terézia. A XVI. században leírt kórkép tökéletesen illik a XXI. század divatos betegségére, a depresszióra. Egyre több ember, köztük keresztények küzdenek ezzel a kórral. Mivel is? Az egészségügyi lexikon leírása szerint a „depresszió kellemetlen élmények hatására keletkező, lehangoltsággal járó kóros reakció, kedélybetegség. A hangulati élet zavarával járó mániás depressziós elmezavar két fázisának egyike a melankólia, melynek legjellemzőbb tünete a nyomott hangulat, levertség, búskomorság.” A betegség kezelésére Szent Terézia elsősorban szeretetteljes bánásmódot javasolt, valamint olyan feladat kitűzését, amit teljesíteni képesek, a figyelmük, idejük lekötését. Évszázadok múltán azt tapasztaljuk, hogy a szeretetet, odafigyelést, testvéri törődést a hosszú évekig csapdába ejtő kémiai anyagokkal helyettesítik. Ne menjünk el bajba jutott testvérünk mellett, tudjunk igazi szeretetet adni!

Az elme betegségének felismerése, kezelése után Szentanyánk gyakorlati tanácsot ad a kinyilatkoztatások és látomások megítélésére, felismerésére vonatkozóan. Őv a biztos „tévúttól”, attól, hogy a belső imánkba belekeverjük nagyfokú gyarlóságunkat, ábrándjainkat, ötleteinket. Az Úr különös kegyelmi ajándékát „nem lehet félreérteni”, nem érdemeink függvénye. Feladatunk csak az, hogy tökéletesedjünk az alázatosság, engedelmesség gyakorlásában.

Medina del Campoban, a Szent József zárdában folyó élet örömmel töltötte el Szent Teréziát, mert „az ottani nővérek pontosan követik az avilai Szent József lakóinak példáját mindenben, a fegyelemben, a testvéri szeretetben, a szerzetesi szellemben” (IX. fej. 2. bek.).

A világban élő közösségek életét is „Regula, Konstitúciók” határozzák meg. Az út, melyet a nagy elődök kiköveztek, az úton járás szabályai adottak. Tettekre váltott szeretet nélkül, őszinte egymásra figyelés mellőzésével egy lépést sem tehetünk. Nem mondhatjuk, hogy mi csak az Úrnak szolgálunk, társunk, szüleink, bajba jutott testvéreink problémái nem érintenek, nem köteleznek, a megszólaló lelkiismeret szavát pedig „nekem is vannak gondjaim”, „a gazdasági válság, nehézség mást is súlyt” mondatokkal hallgattatjuk el. Hogy állunk majd az ítélő Király elé? „Bizony mondom nektek: Amit nem tettetek eggyel is a legkisebbek közül, velem nem tettétek.” (Mt 25, 45)



Ha már a testvéri szeretet gyakorlásánál hibázunk, hogyan értjük meg Isten hívó szavát, ha nagyobb feladatra hív, ha Egyházának ügyében szólít meg minket. Tudunk igent mondani, vagy csak kibúvót, felmentést keresünk? Szent Terézia kifogyhatatlan erővel megy, hogy újabb és újabb zárdát alapítson, ahol az Urat dicsőítik, „híven szolgálnak neki”. Az Úr szavára egyetlen lélek megmentéséért is képes olyan feladatot felvállalni, olyan helyen (Valladolid) zárdát alapítani, aminek az anyagi feltételei kockázatosak voltak. „Az Úr azok után, amiket nekem mondott, majd csak segít a bajon” (X. fej. 4. bek.). A kis ideiglenes kápolnában bemutatott első szentmise meghozta a szenvedő lélek szabadulását, a nővérek egészséges környezetbe történő elhelyezéséről az Úr gondoskodott, esz-

közül egy gazdag özvegyet választott. Az özvegy élete ma is példakép lehet, példa arra, hogy világi hivatásunkban hogyan válhatunk Isten eszközévé. Mit tett? Gyermekeit Isten félelmére, szolgálatára nevelte, a mulandó földi dolgok nem foglaltak el fő helyet életében. Mennyi negatív példát sorolhatnánk! Hányszor halljuk, hogy a szülő gyermeke szívében éledő hivatás ellen cselekszik, igyekszik elfojtani. Nekik mondja Szent Terézia „Ó Istenem nyisd meg szemeiket! Érted meg velük, hogy melyik az a szeretet, amelyre gyermekeik irányában kötelezve vannak” (X. Fej. 13. bek.). Mit tegyen a fiatal – vagy akár idősebb –, akiben Isten hivatást ébreszt? Szent Terézia egy konkrét hivatástörténet elmondásával (XI. fejezet) válaszol, üzeni, hogy a hívó szó követéséért, mindent, ami az emberi erőből telik meg kell tenni. A hivatás ajándék, kegyelem.



## TANÚSÁGTÉTEL



Szita Irén OCDS

## MÉRHETETLEN KINCSEK – EMLÉKEZÉS

## 2. RÉSZ

1950 október 6-ra tüzték ki a győri megyei bíróságon a tárgyalást, melyet dr. Tomka Péter bíró vezetett, s melyen az ÁVH emberei is jelen voltak. Keszthelyről nagyon sok embert megidéztek. Úgy hírlett, hogy példát akarnak statuálni. Kirendelt védőm volt, akivel, úgy tudom, közben a jó Bernát atya kapcsolatot teremtett, nagyon rendes ember volt. De az is lehet, hogy összekeverem a későbbi, legfelsőbb bírósági tárgyalás ügyvédjével. Valahogy enyéim is megtudták a tárgyalás időpontját, így azon az én kis drága testvérem is jelen lehetett, bár ő idézést nem kapott. Az ügyész felolvasta a vádat. Abból derült ki, hogy két személy ellenem vallott, az egyik Éberling Rezsóné, a kármelita III. rend akkori főnöknője, a másik pedig egy általam korábban csak látásból ismert asszony, Zemplényiné. Mindkettőt az ÁVH emberei hallgatták ki Keszthelyen. A vádiratban az állt, bizonyították aláírásukkal, hogy azon a bizonyos napon én is ott voltam, és kértem az embereket a kármeliták megmentésére. Miután ezt felolvasták, a bíró felállított és kérdezte: „Így volt?” Nemleges válaszomra először Éberling Rezsónét szólították, felolvasták az ÁVH-n tett vallomását, szembesítettek, ekkor sírásra fakadt és azt mondta: „Az ÁVH-n megfenyegettek, ha nem írom alá a jegyzőkönyvet, elvesztem a nyugdíjamat.” A bíró nem kímélte, és nagyon szigorúan mondta: „És nem gondolt arra, hogy valótlan állítása egy ártatlan ember életébe kerülhet?” Ugyanez ismétlődött meg Zemplényinével is, akit meg azzal félemlítettek meg, hogy a 12 éves kislányát elszakítják tőle. Több terhelő vallomás nem volt, csak még két rendőrrel szembesítettek. Kérdezte a bíró, láttak-e engem a templom előtti tömegben? Ők jól megnézték tetőtől talpig, és azt válaszolták, nem. Ekkor nagyon boldog voltam, mert azt hittem, a rendőröket azért idézték meg, hogy ellenem valljanak, és íme, most kiderült az ártatlanságom. Azt hittem, felmentő ítéletet kapok, és Arankámmal együtt mehetek haza.

Mindenkit kiküldtek a teremből, csak a bíró, az ülnökök és az ÁVH emberei maradtak benn, no meg az én kis testvérem, aki oda akart menni a bíróhoz, hogy

ő is tanúsítsa az ártatlanságomat, de észre sem vették, mert ahogy a tömeg kiment, rögtön heves vita kezdődött. Arankára rá se néztek, talán azt hitték, valami ügynökféle, s így mindent hallott, végignézte az egész eseményt. Az történt ugyanis, hogy az ÁVH felmentés helyett egy évi börtönt kért a számomra. Nagy vita támadt, és az igazságot nagyon is érzékelő bírót kényszerítették az ilyen tartalmú ítélet kihirdetésére. Dr. Tomka Péter annyira dühös lett, hogy felállt, két kezével lecsapta a széket, felkiáltva: „Ez igazságszolgáltatás?”. A szék lábai kitörték. Ezt a jó embert, – amint később megtudtuk – két hét leforgása alatt kicsapták az állásából.

Megtörtént az egy éves börtönbüntetés kihirdetése, amit én teljes megadásal fogadtam, de úgy éltem meg, hogy annak a végét én már nem fogom megérni. Drága kis testvéremmel néhány szót válthattunk, és a fegyőr engem elkísért. Hogy mit éreztünk, leírni nem lehet. A börtönbe érve lehúzták civil ruháimat, darócruhát kaptam a köztörvényes bűnözők vigyorgása közepette. Pár napig letörve próbáltam beletörödni, hogy hiába, nem lesz karácsony, elhagyottan, gyötrődve, betegem fog eltelni. Az időben előreszaladtam. Nem fogadtam el teljes szívvel ezt a megpróbáltatást. Túl korán akartam elviselni a rám váró szenvedést, amihez a Jó Isten még nem adta meg segítő kegyelmét. Csak karácsony szent estéjén tudtam meg, mennyire a jelen pillanatot kell megélni. „Ne aggódjatok éltetekről...”. Ez akkor, az ítélethirdetéskor nem jutott eszembe.

Néhány szomorú hét következett. Az ÁVH nem elégedett meg az ítélettel, 3-4 naponként felvittek egy szobába, különböző fenyegetésekkel idegileg teljesen kikészítettek. Egy alkalommal megkérdezték, hová akarok levelet írni? Nem tudtam megmondani a Szüleim címét. Borzasztó érzés volt. Nagyon kértem Jézust, ezt az egyet, az emlékezetemet ne vegye el tőlem. Pár nap múlva eszembe jutott, meg is írhattam a levelet. Ezzel aztán megszűnt a zaklatás, nem vittek kihallgatásra, de a börtön nyomorúsága, az a légkör szörnyű volt. Addig én csak szerető családi körben éltem, annál nehezebb volt elviselnem, sokat sírtam, keserves volt. Az imádság is nehezen ment, csak a szenvedésemet tudtam felajánlani Jézusnak, kérve, fogadja el áldozatomat enyéimért, Tamás atyáért, mert tudtam, ha őt elfogják, nem úgy bánnak vele, mint velem.

Egy napon aztán jött egy fegyőr, mondta, vegyem fel a daróc kabátomat – a szoknya is abból volt –, mert elszállítanak Győrből. Hogy hova, nem mondta, kérdezni nem volt szabad. A börtönudvarban állt egy rabszállító autó, és néhány perc múlva elindult. A rabszállítóból nem lehet kilátni, így csak később tudtam meg, hogy Szombathelyre vittek. Átadtak az ottani fegyőröknek, megmotoztak és egy zárkába tettek, melyben csak egy fapriccs, pokróc, egy kancsó, lavór, meg a sarokban egy kübli állt, ami a WC-t helyettesítette, mert azt nem használhattam. A küblit örizet mellett kellett minden nap a WC-be kiüríteni. Ezt olyan megaláztatásként éltem meg, hogy helyette szívesen viseltem volna akár verést is. Az ajtó vasból volt, rajta kémlelő nyílás, az ablak pedig hozzáférhetetlen magasságban. Onnan szellőztetés sohasem

volt. Közölték velem, hogy szigorú magánzárkát rendeltek el számomra, aminek következtében a napi sétára sem mehetek a többi rabbal. Azért minden nap levittek az udvarra és egy ór kíséretében egyedül körbe sétálhattam a börtönudvaron. Egy ilyen alkalommal találtam azt a bizonyos kis spárgát a földön, abból készítettem a rózsafüzért, amit később átadtam, az én drága jó Tamás atyámnak.

Azok a rabok, akik nem magánzárkások voltak, közös kézimunkateremben dolgozhattak. Nekem semmi elfoglaltságom nem volt, sem olvasnivalóm, vagy papír, ceruzám, hogy legalább a gondolataimat leírhattam volna. Így azután kialakult bennem egy olyan szoros kapcsolat az Égiekkel, hogy örültem is az egyedülletnek. Persze ezt nem az első időkben élhettem meg. Amíg idáig jutottam, sok keserves hetet kellett eltöltenem. Napjaim állandó imádságban teltek. Az összes szóbeli imák, amiket valaha is tudtam, eszembe jutottak, énekek szövegei, zsoltárok, meg a saját szavaimmal mondtam el Jézusnak bánatomat, vagy éppen felajánlásaimat. Akkor még nagyon félttem a karácsonytól, úgy éreztem, azt nem tudom elviselni. Az idő haladt, elérkezett a karácsony. Lehet, hogy hihetetlennek tűnik, de olyan boldogságot még soha nem éreztem. Enyéim helyett a Szentcsaláddal töltöttem a szent éjszakát, olyan meghittségben, olyan teljes közelségben, hogy ha talán sírtam, azt örömben tettem. Betlehemmé változott a kis cellám, mely szegénységben hasonló volt az istállóhoz. Leírhatatlan béke és nyugalom töltötte el szívemet, amit a Kisdéd azért adott, hogy megtapasztaljam, mekkora az Ő szeretete, mennyire tud Ő pótolni mindent, mindent. Úgy éreztem, nem is a földön vagyok.

Volt egy fegyőrnő, akinek borzasztó rossz volt a híre szadista hajlamai miatt, de velem az első perctől kezdve „kedves” volt. Mindjárt az első napokban, amikor az ÁVH-s börtönparancsnok nem tartózkodott az épületben, azt mondta: „Tudom, miért van itt, sajnálom is, és a segítségére leszek, amennyire csak lehet. Arra kérem, ha politikai változás történne, maga is álljon ki mellettem.” Hát valóban jó volt hozzám, mert mint szigorított magánzárkásnak, a napi kenyéradagom csupán 16 dkg volt, ami abból a fekete, tömött kenyérből egy évszóra is kevés lett volna, ő juttatott nekem olyan tésztát, vagy kenyeret, amit más raboktól koboztak el. Ilyenkor bevitt a ruharaktárba és gyorsan be kellett falnom, amit hozott. Eleinte ez jól is esett, de később már nem éreztem olyan nagyfokú éhséget. De ez nem történt túl gyakran. Az étkezési módszer is nagyon megalázó volt, mert amit a kenyéren kívül – amit rendszerint egyszerre megettem – valami kis lötyyöt adtak csajkában (reggel feketekávé, délben bab vagy krumpli, spenót, vízben megfőzve, tehát ilyesfélék) úgy adták, hogy kinyitották a cella ajtaját, letették a földre, mint a kutyának, lábukkal odébb rúgták, és úgy kellett felvenni. Volt, amikor a fele ki is lottyant, akkor ordítva parancsolták, hogy tisztítsam fel, mintha én öntöttem volna ki.

Ha a fent említett „kedves” fegyőrnő volt szolgálatban, ez sosem fordult elő. Egyébként annál többször. Érezte a rab, hogy nem ember. A „kedves” nő legnagyobb jótéteménye volt, hogy karácsony napján, (de húsvétkor is) bevitt egy olyan

WC-be, melynek az ablaka a székesegyházra nyílt, kinyitotta az ablakot, áthallatszott az orgonaszó és a hívek éneke, és ott örködött, várakozott, amíg csak lehetett. Micsoda Gondviselés, mennyei Atyám szeretetének a jele volt ez! Ilyenkor a lelkem az égbe szállt, elfelejtettem minden kint, keservet, csak éreztem, Jézus mindenütt utánam jön, velem van, érezteti, mennyire szeret. Tudom, vannak, akik ezt nem értik meg, azt mondanák, ha szeretett, miért engedte meg, hogy mindez megtörténjen. De én tudom, hogy így volt, hiszen még akkor régen, szinte gyerekkorommal sokszor hallottam Tamás atyától, hogy Jézus szeretetének jele a keresztség. Ez volt a forrása az én lelki békémnek és örömömnek. Hálát adtam mindenért, az eddig kapott keresztekért, még azokért is előre, amik rám vártak. Jézus megadta nekem azt a kegyelmet is, hogy soha rosszat nem kívántam azoknak, akik engem vallattak és bántalmaztak. Hálát adtam azért is, hogy olyan lelkierőt adott nekem és olyan elszántságot, hogy az életem elvesztésével való fenyegetéstől sem riadtam meg, sőt erősebbé váltam. Ezért senki ne nevezzen hősnek, nagynak, vértanúnak. Mert ilyet is hallottam Pál atyától egyik találkozásunk alkalmával. Igaz ugyan, hogy kész lettem volna az életemet is adni, de akkor kizárólag Jézus kegyelme működött bennem, nem az én akaratom. Én egy gyenge ember voltam, Jézus volt az, aki bennem olyan erős volt, hogy megmutassa, Ő a gyengéket is erősekké tudja tenni a nehéz helyzetekben. Egyszerűen nem is tudtam más lenni és mást tenni, mint amit tettem.

Egy másik fegyőrnőről is meg kell emlékeznem, aki trágár beszédű, finomlelkűnek nem nevezhető valaki volt. Mivel az ÁVH rólam még külön is „gondoskodott” a féléves magánzárka alatt éheztetéssel és további nélkülözésekkel, felajánlotta, hogy ha egy megadott címre csomagot küldenek a szüleim, apránként behozza nekem. Arra már én sem, Aranka sem emlékezik, hogyan és ki által jutott el a Szüleimhez az a bizonyos cím, ahova szükködésük ellenére valóban küldtek mindenféle finomságot, amiből én semmit sem kaptam meg. Hozott néha olyan pogácsát vagy más tézstafélét, amiről én tudtam, hogy nem származhat otthonról.

Sok minden kiesett az emlékezetemből, így például már nem tudom, hogy mikor is jöhetett hozzám látogató, vagy írtam-e, de drága kis testvérem valamikor az első ítélet után ment Györbe, hogy meglátogasson, s közölték vele, már nem vagyok ott. El lehet képzelni szegény kis angyalom szomorúságát! Otthon maradt, meggyötört Szüleimhez azzal a hírrel kellett visszatérnie, hogy nem találkozhatunk, mert Szombathelyre szállítottak. Hogy mikor láttuk egymást először, nem tudom, csak arra emlékezünk, hogy amikor találkoztunk, a beszélő egy sűrű ráccsal elválasztott helyiségben volt, én belül álltam mellettem egy fegyőrrel, Arankám meg kívül a rácson. Azt hiszem tíz percet engedélyeztek, de amikor megláttuk egymást, csak sírtunk, egy szót sem tudtunk mondani. Már szólt a fegyőr: beszéljenek, mert mindjárt vége. Nagy-nagy megterhelés volt ez mindkettőnknek. Arankámat a bánatával elvitte a vonat. Mire hazaért, össze kellett szednie minden

erejét, hogy jót tudjon mondani Szüleinknek. Én pedig az éhségtől szédelegve fel-támolyogtam és a vasajtó rám záródott. Az első időkben borzalmasan éreztem magam amiatt, hogy a másfélszer két méteres cella ajtaján nem volt kilincs, nincs kiút. Ehhez is hozzá kellett edződni.

Teltek a napok, mint már írtam, kizárólag a lelki dolgokkal foglalkoztam. Amikor fogyatkozott a lelkierőm, azt is felajánlottam. Sokat időztem akkoriban az Olajfák hegyén. A legtöbb időt a szenvedő Jézussal töltöttem, ami érthető is, mert nap nem nagyon múlt el, hogy valami olyan ne történt volna velem, amit csak a szenvedő Jézussal együtt lehetett elviselni. Ilyenkor Ő mindig sok kegyelmet adott és megvigasztalt engem, velem szenvedett vagy én Ővele. Párbeszéd alakult ki közöttünk. Ezeket a lelki tapasztalatokat nem is tudom élethűen leírni, mert annyira természetfeletti, és én bizony együgyű vagyok ehhez. Meg az az igazság, hogy annyira belső kincseim ezek az élmények, hogy féltetten őrzöm őket, mert még most is segítenek.

Egy alkalommal betettek hozzám egy rab nőt, azt mondták, helyhiány miatt pár órát fog ott tölteni. Előzőleg a már említett „kedves” fegyőrnő figyelmeztetett, hogy be fognak tenni hozzám egy nőt, akivel nagyon vigyázzak, mert provokátor. Ezt nagyon jó volt tudni. A nő először panaszkodott, elmesélte, hogy nyugatra akart szökni, mert itt pocsek a helyzet, de elfogták. Én csak hallgattam, vagy szűkszavúan válaszolgattam. Azt mondtam, tévedésen alapul a bebörtönzés, de mindent elviselek, mert Jézus is ártatlanul és zokszó nélkül szenvedett, és én Őt akarom követni. Egyszer csak jöttek érte és elvitték. A provokáció után hamarosan enyhítették szigorú magánzárkámát annyival, hogy én is mehettem a közös kézimunkaterembe dolgozni, ahol fehér blúzokat hímeztünk matyó és kalocsai mintával. Nagyon szépen és gyorsan tudtam kézimunkázni, annyira, hogy a munkavezető mindig engem hozott fel példának. De még ekkor sem tettek közös zárkába, aminek én igazából csak örülni tudtam. Kicsivel kevesebb időm maradt az imádságra, de mivel munka közben is csendben kellett lenni, az elmélkedést nagyszerűen lehetett folytatni. Azt mondtam Jézusnak, minden öltésem érte történik, változzon az halkszavú zenére, mely azt pengesse: szeretlek. Ilyenkor mindenkire tudtam gondolni, nem csak az enyéimre, a legközelebbi hozzátartozóimra, hanem mindenkire, akivel csak valaha is találkoztam vagy nem találkoztam.

Természetesen az én Kármelom minden napom szenvedéseiben részt vett, hiszen kisgyermek korunktól fogva a mi drága jó Édesanyánk a Kármelhegyi Szűzanya szeretetére nevelt minket és a Kis Szent Teréz pártfogásába ajánlott. Nem is szólva az én szeretett Tamás atyámról. Ő tudja, hogy életemnek jelentős részében nekem a Jóisten annyi kegyelmet adott miatta, mert ő a Jóistennek áldott embere. Köszönöm, hogy biztatott az emlékeim leírására, mert most írás közben újra átélhetek sok-sok lelki örömet.

Ott tartottam, hogy a munkateremben dolgozhattam félév után, egészen a várható szabadulásomig, ami 1951. aug. 31-én lett volna esedékes az első ítélet



szerint. Közelgett az idő, tele voltam örömmel, számolgattam a napokat, mint a kiskatona. El is érkezett a nap, amikor azt hittem, azért hívat a börtönparancsnok, hogy szabadlábra helyezzen. Ehelyett azt közölte, hogy előzetes letartóztatásba kerültem. Azt a csalódást, amit akkor éreztem, nem lehet leírni. Folytatódott újra a magánzárka, a pokol fenekére kerültem, ahonnan nincs menekvés. Eszembe jutottak a szavak: itt fogsz megdögleni! Fogyott az erőm, nagyon elesett voltam testileg, lelkileg. Vádiratot nem kaptam, de 1951. szept. 21-re a Legfelsőbb Bíróságra megidéztek. Részletekre nem emlékszem, ahhoz túl kimerültek az idegeim.

Dr. Berkovics Gyula ügyvéd keresett fel a tárgyalás előtt, akit úgy tudom, a jó Bernát atya kért fel védőnek. Ő mondta, hogy vonattal visznek fel Pestre, és a szüleimet is értesítette. Azon a napon két fegyveres őr kíséretében szálltam fel egy kupéba, majd ugyanabba a kocsiba szállt fel Bernát atya és Arankám is, úgy, hogy háttal voltunk egymásnak, és ők ketten beszélgettek az otthoni dolgokról olyan hangosan, hogy én is halljam. Így szerezhettem némi tudomást az otthoni eseményekről. Megisméltődött a győri eset, az örök elbóbiskoltak, és Bernát atya virágnyelven mondta Arankának, hogy elhozta Jézus Szent Testét egy kis szelencébe zárva, és alkalmas időben átadja nekem. Nem tudtam, miként fog ez megtörténni, de a csoda bekövetkezett. A két őr annyira elszundított, hogy nem vette észre, amikor én kicsit megmozdultam, a kezemet hátrattam, és Bernát atya átadhatta a én Vigasztalásomat. Rendkívülinek tűnik, az is volt, de így történt. Hát hogyne sikerült volna, hiszen Jézus jönni akart hozzám! Nagy csoda volt, de még mekkora! Halkan súgta Bernát atya, hogy néhány Szentostya van benne, őrizhetem egy ideig. Eltettem, szívemhez szorítottam és most már úgy érzem, nem történhet semmi bajom, ismét megerősödtem.

Örömeimet fokozta, hogy láthattam Arankámat, a jó Bernát atyát, de aggódva kértem Jézust, hogy segítsen biztonságban megtartani őt. Gondot okozott, hogy hová rejtsem, mert azt én tudtam, hogy meg fognak motozni, ahogy a börtönbe érünk. Leszállva a vonatról feltűnés nélkül búcsúpillantást váltottunk, és úgy emlékszem, rabszállítóval vittek a Markóba. Ott volt nagy izgalom, mert azonnal levetköztettek, a felsőruhát kirázták és végigtapogattak, de semmit sem találtak nálam, pedig ott volt az én Kincsem, a szívem felett.

A tárgyalás időpontjáig betettek egy olyan zárkába, ahol már négy politikai fogoly volt. Kikérdeztek, miért vittek oda. Ők is elmondták a saját ügyüket. Közben elérkezett az idő, elvittek a tárgyalásra a Legfelsőbb Bíróságra, Jankó Péter tanácsa elé. Az a hírhedt, véresszájú Jankó Péter elé, aki Szalásit is halálra ítélte. Már a Markóban mondták: „Jaj, az egy szörnyű ember.” Úgy tudom, később öngyilkos lett. Nem emlékszem másra, mint arra, hogy egy nagy, csarnokszerű helyiségből széles lépcsők vezettek fel az emeletre. Az volt az érzésem, Jézus is így ment, és most is így megy – hiszen nálam van – a főtanács elé. Hogy miként is kezdődött a tárgyalás, semmire sem emlékszem, csak arra, hogy az a kedves dr. Berkovics

Gyula ügyvéd olyan szívhezszóló beszédet mondott, amiben az ártatlanságomat bizonygatta, hogy még azt is gondoltam, talán elengednek. Ebből a reményemből csak az rázott fel, hogy amíg ez a szentbeszédhez hasonló védelem elhangzott, a bíró és a tanács tagjai beszélgettek, oda sem figyeltek, csak amikor az ügyvéd elhallgatott, eszméltek fel. A következő szöveg hangzott el: „Nevezett bűnös, és ezért öt évi börtönbüntetésre ítélem, azonban figyelembe véve a súlyos orvosi igazolásokat, az ítéletet három évre változtatom. Indoklás: Erősen reakciós körökben nevelkedett, a társadalomra nézve veszélyes.”

Fel sem fogtam egészen, hogy mi történt, vagy inkább csak Jézus jelenlétével törődtem. Erőt adott, mégpedig nagyot! Azt hiszem, nem is sírtam. Nem tudom. Arra sem emlékszem, hogy akkor találkoztunk-e Arankával, szóltunk-e egymáshoz. Valószínűnek tartom, hogy ezt talán megengedték, ő sem tudja. Kivittek a Markóba, a rabszállítóval, és ugyanabba a cellába tettek, ahonnét elvittek. Az ottlévő rabtársaim azt hitték, felmentettek. Mikor megtudták az ítéletet, úgy gondolták, megbolondultam, mert semmi szomorúság nem látszott rajtam, így mondták. Mások enyhébb ítéletek miatt jajveszékelték, én meg még tudtam őket vigasztalni, a nálam lévő Jézus nekik is vigaszul szolgált. Rendes asszonyok voltak, mind ártatlan politikai foglyok.

Még aznap visszavittek Szombathelyre. Egyedül voltam bezárva továbbra is, de mégsem voltam magányos, mert Jézussal minden szenvedésem könnyűvé vált. Szeretném mindazoknak elmondani, akik nem igénylik Jézus jelenlétét, micsoda boldogságtól, mérhetetlen erőtől fosztják meg magukat. A földi örömek nem hasonlíthatók ahhoz, amit Jézus tud adni a Benne bízóknak. A kézimunkaterembe bejárhattam, de a szigor továbbra is fennállt. Míg Szombathelyen voltam, egyszer sikerült megint Szentostyát kapnom. A szombathelyi püspök úr engedélyével Aranka hozta el és a fegyőrnő adta át nekem. Abban az időben maga a tény, hogy Jézust megérinthetjük, óriási dolognak számított, mert kézbe venni Jézus testét csak felszentelteknek szabadott. Jézus akarata volt, Ő szentelt fel minket!

Időközönként az ÁVH-s börtönparancsnok magához hivatott. Volt, amikor csak azt kérdezte meg, hogy vagyok, máskor durváskodott, de csak szavakkal, egyébként nem bántott. 1952 karácsonyára kaphattam drága Szüleimtől csomagot. Mindenféle finomság volt abban, többek között libamáj is, hogy minél táplálóbb legyen. Persze sosem bonthatta ki a rab a csomagot, hanem a fegyőr. Az enyémet a börtönparancsnok bontotta fel, s amikor meglátta a gondosan összeállított, gyönyörűen becsomagolt élelmiszereket, felordított: „Libamáj! Sütemények! Hát mit gondolnak, szanatórium ez?” Így aztán csak láthattam Szüleim kezenyomát, de a csomagból semmit sem kaptam meg. Fájt, de nem annyira, hogy elkeseredtem volna, sőt, talán még örültem is a nélkülözésnek, hiszen a Szentéjszakán Betlehemben is nagy volt a szegénység. Azt sajnáltam, hogy otthon az enyéim hiába vonták meg maguktól a finom ételeket, hiszen apánk B-listás volt, Arankát sem vették fel sehol, nélkülöztek.

Időközben drága édesapánkat még 1951 májusában operálni kellett, gégeexstirpációt hajtottak végre rajta a pécsi klinikán. Szegény kis Arankám, azt se tudta, édesapánkat látogassa vagy engem. Persze én erről mit sem tudtam, csak akkor értesültem róla, amikor végre hazakerültem. Nem én voltam a „vértanú”, hanem az én kis testvérem, aki, ha hozzám jött – úgy emlékszem, kéthavonta engedélyezték – otthonról csak jót mesélt, ha Pécsen volt, onnan is jó hírekkel kellett visszatérnie, hogy sokat szenvedett Édesanyánkat megvigasztalja. Sokszor a vonatban sírta ki magát. Az nekem furcsának tűnt, hogy mindig csak Aranka jött látogatni. Ha kérdeztem, mi van a Szüleimmel, hogy egyik sem jön, mindig hihető, de kitérő választ adott, és én megértettem, belenyugodtam.

A szombathelyi börtönéletnek is vége lett. Sem én, sem Aranka nem emlékszünk arra, hogy mikor is kerültem külső munkára Szigethalomra. Ott egy barakkban szállásoltak el bennünket és a repülőgéphangárok szigetelését kellett végeznünk, mint segéd munkásoknak. A szakemberek civilek voltak, akikre csak jó szívvel tudok gondolni. A rabok végezték a legveszélyesebb munkát. A hangárok tetején, 18 méter magasban pallókon jártunk át az egyikről a másikra. Zsákkal bekötött lábakkal cipeltük a 300 fokos bitumenes vödröket mindkét kezünkben – mintha mutatványosok lettünk volna. A vödröket csigán húztuk fel a magasba. A szigetelőtekerceket is mi húztuk fel és szállítottuk mindig oda, ahova kellett. A civilek nagyon rendesek voltak hozzánk, ott mindenki politikai fogoly volt és minden erőnket összeszedve dolgoztunk valamennyien. Különben sem voltam erős fizikumú alkat, de hogy az én agyongyötört testem hogy is bírta ezt a nehéz munkát, számomra csoda. A sok éhezés, gyötrellem annyira megviselt, hogy ott már hiába adtak rendesebb kosztot, nem nagyon tudtam enni. A nyelvem olyan fehér volt, mint a kréta, ízét semminek sem éreztem. Éppen ezért csodálom, mitől is volt erőm, mert a kiszabott normát mindig teljesítettem, sőt többet is. Egy szigetszentmiklósi civil szakmunkást szolgáltam ki, aki annyira megsajnálta, hogy elkérte Szüleim címét és felajánlotta, ha küldenek számomra csomagot, ő mindig behozza nekem azt a mennyiséget, amit meg tudok enni. Meg is tette becsülettel, de közben az egészségem annyira megromlott, hogy bizony alig is nyúltam hozzá, inkább odaadtam a rabtársaimnak, így nem vészett kárba. Szerettek is engem, dédelgettek, amennyire tudtak.

Ott is nálam volt az én édes Jézusom, mert – mint már írtam – püspöki engedéllyel Aranka eljuttatta hozzám. Hiszem, hogy a sok bajomban Jézus ereje életetett engem és rajtam keresztül sok becsületes rabot.

## LITURGIA

## SZENT TERÉZZEL A SZENTMISÉBEN

## Az Eucharisztia liturgiája II.

Szent Arcról nev. Magdolna OCDS  
Budapest

LITURGIA

**Pater Noster-Miatyánk:**

Zeneileg önálló imádság-recitációkhoz tartozik. Háromhangos, mozgó recitációjú tónusból származik. Zenei jellegzetessége, hogy az imádság vége felé lenyúlik a dallam (*Et ne nos inducas*), akárcsak a régi Sanctus dallamoknál. Szent Terézia anyánk ismerhette Szent Jakab, az Úr testvérének Liturgiáját, ami a VIII. századig el volt terjedve a Jeruzsálemi Patriarchátus területén, és kapcsolatban lehetett mozarab rítus énekeivel is, ami a mai napig élő Spanyolországban. A keleti, de különösen a mozarab énekekre, így a Miatyánk dallamra is jellemző, hogy az imában a sorok végénél lefelé nyúlik a dallam. A mozarab rítus dallamait nem lehetett leköltözni, mert nem érte meg a vonalrendszer bevezetését, kivéve ez az eredeti mozarab Miatyánk dallam, ami egy későbbi feljegyzés alapján lett azonosítható.

Az alábbiakban az Úr imájának eredeti arám nyelvű szövege alapján megpróbálom bemutatni, hogy milyen zsidó imákból állította össze Urunk a Miatyánkot, kiegészítve ezt természetesen Szent Teréz idevonatkozó gondolataival.

**Aboon Dbashmayo: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy!**

„Ó Istenem mennyire meglátszik rajtad, hogy Te vagy az Atyja ennek a Te nagy Fiadnak s mennyire meglátszik a Te Fiadon, hogy ily dicső Atyától származik. Őbenne minden jószág végtelen fokban van meg.” (TÚ.XXVII.fejezet)

**Nethcadash shmokh:** (Legyen áldott, dicsért, magasztalt, dicshimnuszba foglalt, becses, rajongott, és dicsőített az Egyetlen Szent Neve) – **Szenteltessék meg a Te neved!** (Kaddis). „Az édes Jézus azt kéri folytatólag számunkra, hogy vonuljon be szívünkbe Istennek országa. Csodáljátok itt leányaim, a mi Mesterünknek végtelen bölcsességét.”

**Teethe malkoothokh:** (Alapítsa meg birodalmát életedben és idődben, Izrael egész házában életében – Kaddis ima): **Jöjjön el a Te országod!**

**Nehwe sebyonokh:** Legyen meg a Te akaratod. („Kösd akaratunkat a magadéhoz.”)

„Teljesedjék bennem Uram, a Te akaratod minden lehetséges módon, úgy ahogy Te akartod.” (TÚ.XXXII.f.)

**Aykano Dbashmayo off bar’o:** Amint a mennyben, úgy a földön is.

(„Legyen akaratod szerint, Örökkévaló Istenünk és atyáink Istene, hogy Törád szerint éljünk, és ragaszkodjunk törvényeidhez.”)

„Láthatjátok leányaim, mit adott annak, akit legjobban szeretett, s ebből megérthetitek, mi az Ő akarata. [...] Aki Őt nagyon szereti, tapasztalni fogja, hogy sokat is tud Őérettel elszenvadni; aki kevésbé szereti Őt, arra kevesebbet is bocsát. Nekem az a meggyőződés, hogy a szeretet a fokmérője azon erőnek, amellyel a nagy és a kis keresztek képesek vagyunk hordozni.” (TÚ. XXXII.f.)

**Hab laulahmo dsconconam yawmono, washbook lau howbain wahtohain:** Mindennapi kenyerünket, add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket.

„Dicsértessél Örökkévaló, Istenünk, a világnak királya, aki táplálja az egész világot jóságában, kegyelemben, szeretetben, irgalomban. Ő ad kenyeret minden élőlénynek, mert örökkétartó az Ő szeretete. És az Ő nagy jóságában még sohasem hiányzott, ne is hiányozzék kenyerünk sohasem, s segély és irgalom tényével könyörülj meg rajtunk, légy kegyes irgalmas hozzánk és segíts meg minket, mert hozzád fordulnak szemeink, mert uralkodó Isten vagy, és kegyelmes.”

**ykano doff hnan shbakn il hayobain:** Amint (mi is) megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

„Aki az embereken könyörül, azon megkönyörülnek a mennyben, aki nem könyörül, azon nem könyörülnek az égben.” (Talmud)

„Tégy minket ma és mindennap irgalmassá, kegyessé és jóságossá szemedben, és minden ember szemében!” (Reggeli ima)

„Ha egyszer valakinek az Úristen megadta ezt a nagy alázatosságot s azt a szeretetet és buzgalmat mindenben, ami Isten nagyobb dicsőségére szolgál: az annyira jut hogy önmagáról teljesen megfeledkezik és még másokról sem tudja föltenni az érzékenységet vagy sértődést.” (TÚ.XXXVI.f.)

**Lo thaalan il nessyoono,elo Jasson meu besho!** – Ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!

„Ne engedd, hogy úrrá legyen fölöttünk a rossz; tarts távol a gonosz embertől és gonosz társaktól, segíts, hogy kitarthassunk a jó mellett, és jót cselekedhessünk!” (Reggeli ima)

„Kérjük tehát sokszor az Urat, leányaim, és könyörögjünk hozzá a Miatyánkban, hogy ne engedjen bennünket kísértésbe jutni. Ne tűrje, hogy a rossz szellem rászedjen bennünket.” (TÚ.XXXVIII.f.)

### **adeelokhee malkootho – mert tiéd az Ország,**

„Hálát adunk neked Örökkévaló Istenünk, hogy őseinknek gyönyörűséges, és tágas országot adtál örökségül. Hálát adunk neked a Szövetségért és a Töréért, az életért, és a táplálékért!” (Étkezés utáni áldás)

„Magasztaltassék és szenteltessék meg nagy Neve a világban, amelyet akarata szerint teremtett.” (Kaddis ima)

### **On haylo on Teshbohto – a hatalom és a dicsőség,**

„Áldott vagy Te, Örökkévaló Istenünk, a Világ Királya, Atyánk Királyunk, ki kegyes vagy, és mindenre kiterjed kegyelmed :irgalmas voltál, irgalmas vagy, és irgalmas leszel velünk!” (Étkezés utáni ima)

### **Ioalam olmen. Amin. – Mindörökkön örökké. Ámen.**

Pontosan nem lehet tudni, hogy Urunk imája mikor került be a szentmisébe. Keleten Szent Cirillnél, Nyugaton Szent Ágostonnál található meg ez az ima.

A szentmise következő imája az **embolizmus**. Minden liturgiában szerepel ez a kis betoldás, ami tulajdonképpen az Úr imájának kibővítése. „Mert tiéd az ország” doxológiával zárul az imádság, ami a bizánci liturgiából származik.

### **Ritus Pacis - Béke rítus:**

II. sz-ban még a hívek könyörgése után következett, de I. Ince pápa 416-ban Gubbio püspökének arról ír, hogy ez a békeköszöntés itt történik. Szent Ágoston az áldozásra való előkészületnek tekinti a békecsók átadását. A liturgikus reformig csak a papság váltott békecsókot. Itt jó ha a kántor megvárja a papság, és az asszisztencia békecsókját, utána kezdi intonálni az Agnus Dei-t.

### **Fractio Panis – Kenyértörés:**

Az őskeresztények a valóságban is széttörték az Eucharisztíát, hogy kiosszák az áldozóknak.

A VII-VIII.sz-ban a pápai szentmiséken maga a Szentatya törte meg az Eucharisztíát, és az akolitusok hozták a kis faládáikat, és abba tették bele. Félre tettek belőle a betegeknek is, de egy darabot megőriztek, hogy a következő szentmisén a kehelybe

ejtsék (**immixtio- egyesítés**). Ezzel fejezték ki a szentmise folytonosságát. A IX.sz-ban kezdtek kicsi ostyákat készíteni, így csak a nagy ostya megtörése maradt meg.

### **Agnus Dei-Isten Báránya**

E fohászt valószínűleg I. Sergius pápa tette be a liturgiába, a VII.sz-ban keleti befolyásra. Addig énekelték, amíg tartott a kenyértörés. A XII.sz. körül csökkentették az éneklések számát, és ekkor tették oda a harmadik Agnus végére a **donā nobis pacem** végződést. Jó ha a szolgálatot teljesítő kántor, vagy a szkóla megvárja papság, és az asszisztencia békerítusának végét, és akkor kezdi intonálni az Agnus-t, azért hogy tudatosodjon bennünk a kiengesztelődés lényege. Az Agnus éneklése után a celebráns csendes imádsággal készül a szentáldozáshoz. Ezekben a szent percekben nagyon kifejező, és fontos a **szent csend betartása** a zenei szolgálatban is.

E szent csendbe illeszkedik bele a **Meghívás szertartása**.



Az atya felmutatja a Szent Testet, Keresztelő Szent János felkiáltásával: „Íme az Isten Báránya.” Mi pedig válaszolunk a kafarnaumi százados szavaival: „Uram nem vagyok méltó.”

### **Communio-Egyesülés-Szentáldozás**

A szentáldozás alatt a Communio énekét énekeljük. A V. sz. körül lett meg a végleges helye a szentmisében. Antifónából, szoltárból és doxológiából áll. A korai antifónák szentírási részeket tartalmaznak többségében. A Communiokban sokszor az evangélium egyes mondatait fedezhetjük fel.

A szentmise változó részeihez tartozik. Antifonális éneklési formában énekeljük. Az antifónát ismétli meg a hívek közössége. Már a IV. sz-ban körmeneti énekként bent volt a liturgiában. Nagyon fontos, hogy az áldozásra váró hívek énekeljék a communio-t, mert ez fejezi ki az áldozó hívek lelki egységét és az áldozási körmenet közösségi jellegét. Az éneket a szentáldozás végéig kell énekelni, utána néhány perce csend következik. Ilyenkor a lélek szavak nélkül énekel. *„A lélek ilyenkor megfedekezik önmagáról, és szeretete nem irányul sem önmagára, sem más teremtményre, ilyenkor a lélek tiszta, és föléje emelkedett az összes földi dolgoknak.”* Az egyesülés legszentebb pillanatai ezek a csendes percek. Szent Terézia anyánk több helyen is ír a szent csendben kapott kegyelmekről. *„Egy alkalommal a szentáldozás után, valósággal úgy láttam, hogy az én lelkem egygyé lett az Úrnak szentséges testével.”* (Isteni Kegyelemek XLIX.)

Egy másik tapasztalatáról is beszél nekünk: *„Egy alkalommal a szentáldozás után, az Úr értésemre adta, hogy miképpen fogadja a mennyei Atya a mi lelkünk mélyén Krisztus Urunknak szentséges testét. Amennyire értettem, és láttam, ez a három isteni Személy rendkívül kedves és szívesen fogadja a Fiúnak áldozatát, mert az Atya gyönyörűségét és élvezetét találja benne, itt a földön.”* (Isteni Kegyelemek ,LVII.)

A kántornak nagyon fontos szerepe lehet a szent csend betartásában. A Kármelben különösen szép, ha meg lehet szinte érinteni a csendet.

### Befejező Szerartások

Záróáldás – Nagy ünnepekkor ünnepélyes áldás, amire ámen-nel válaszolunk. Énekelünk egy záróéneket is, mely során arra kell figyelni, hogy ameddig a hívek énekelnek, addig égjen az oltáron a gyertya. A szentmise végén is jó, ha csendet tartunk, hogy a hívek tudjanak csendben az Úrral lenni még néhány percet. Érzésem szerint a Kármelben ez különösen indokolt lehet.

*„A lélek midőn Istennel egyesül, vagyis, midőn kiemelkedik, illetve Isten kiemeli őt a mi nyomorúságunk porából Azt hiszem, hogy ha ez az egyesülés, tudniillik, hogy abban a mi akaratunk és szellemünk teljesen eggyé lesz Istennel ,akkor nem lehet valaki egyesülésben a nélkül, hogy kegyelem állapotában lenne.”* (Isteni Kegyelemek, XXIX)





# A KÁRMEL NAGY CSALÁDJA

*Egyedül az Egyetlennel*

*A sarutlan kármelita nővérek rovata*

## A KÁRMEL MISSZIÓJA AZ IMÁBAN

*Egy kármelita nővér vallomása az imáról*

**H**a Isten föltárja előttünk a szemlélődés kapuját az imában, egy új világba lépünk. Ezzel a látható világ más dimenzióba kerül. Ami régen fontos volt, most már nem az, és ami korábban nem számított, most lényegessé válik.

Amikor a belső imában szeretek és szeretve vagyok, akkor lépek be igazán a világba. Isten és az én személyes kapcsolatom – bár a legintimebb valóság – többé már nem „magánügy”. Az imában kitérül a szívem és kitágul, minden ember belefér gondjával és örömeivel. A belső ima tehát – annak ellenére, hogy magányban és csöndben történik – nem elidegenít a világtól, hanem képessé tesz az egész teremtés befogadására és hordozására.

Új módon látok Istenben, a Szentlélekben. A belső imában nemcsak „ketten” vagyunk Istennel, hanem együtt az élő és a már üdvösségbe tért szentekkel. Szeretjük egymást Istenben, a Szentlélekben; a szív belső indulatával, a szeretet dinamikus, újra és újra föllángolásával – akár találkoztunk egymással e földi életben, akár nem. Ebben az imában, ahogy mi szeretjük egymást a Szentlélekben, soha meg nem unható az, hogy „szeretlek”. Amint kiindul belőlem a Lélek ösztönzésére, hogy „szeretlek”, azonnal megkapom a választ szívemben: „én is szeretlek”. És ez így megy időtlenül, a percek, mintha már nem is peregnének tovább... Élő-eleven kapcsolat ez.

A belső imában megvalósul, amit Jézus ígért: „amit ketten vagy hárman egyetértve kérnek a földön, azt megadom.” – Szavak nélkül, a szeretet indulatával kérek, sokszor és legtöbbször anélkül, hogy konkrétan kérnék valamit. A szeretet az én könyörgésem. És ez az, ami kihat az egész világra, mert a Szentlélekben történik Jézus által az Atya akarata szerint, és a Szentlélek mindenütt jelen van, mindenkit átfog, akár tud róla az illető, akár nem. Spirituális egység uralkodik a világban.

A szenvedésemet is szeretetté alakítja a Lélek az imában, és beemeli Krisztus üdvözítő szenvedésébe. Amikor imádkozom, akkor lépek be a legteltjesebben a világba, amely nem pusztán anyagi, hanem szellemi valóság. Mindenki fontos nekem

és mindenkit szeretek – egyformán. Ezt nem én hozom létre magamban, hiszen erre képtelen vagyok, hanem Aki bennem szeret, és Aki bennem szeretve van, Ő ajándékoz meg velem.

A legtöbb misszió belülről indul és kifelé irányulva hat kifelé. A kármelita misszió belülről indul, és befelé irányulva hat kifelé, vagyis az ima és a küzdelem színtere: az emberi szív.

Ha a Szentírás szavaival imádkozom, az megóv a tévedésektől, mert magával az Igével imádkozom, az isteni teremtő Szóval, amely nem tér vissza az Atyához megvalósulatlanul, hanem megcselekszi, amire küldetett. Egyszerre csupán néhány szentírási szóval imádkozom, hogy ruminálhassam, ízlelhessem, és így a részemmé váljon. Az Eukarisztiában Krisztus szentséges testét és üdvözítő vérének veszem magamhoz. Hasonlóan nagy misztérium, amikor az imában az Isten írott szavával táplálkozom. Mindkettő szent és elszakíthatatlan köteléket teremt Isten és közötttem, valamint a teremtett világgal és benne minden emberrel. Az ima számomra fölbonthatatlan kötelék, amely állandó élő kapcsolatot jelent Istenben Istennel és az egész teremtéssel. Ez számomra a megkezdett örök élet valósága.



*Mindenszentek Kármel, Magyarország*



## JÉZUS BÉKÉJE, A MI BÉKESSÉGÜNK FORRÁSA

Jézus, elárultatásának éjszakáján, miután Júdás eltávozott, így szólt tanítványaihoz: „Békét hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja.” (Jn 14,27) A II.Vatikáni Zsinat dokumentumában ezt olvashatjuk: „Krisztus a kereszthalála által maga békített ki minden embert Istennel, a saját testében ölte meg a gyűlöletet” (GS 78. pont). Személyes áldozatunk nélkül nem lehetünk békességesek, béketeremtők. Önmagunk feláldozása árán kell a béke építőivé válnunk.

A Kármelita Rendbe való meghívásom előtt kórházban dolgoztam, ahol a szenvedéssel és az emberi áldozatvállalással naponként találkoztam. A szenvedés

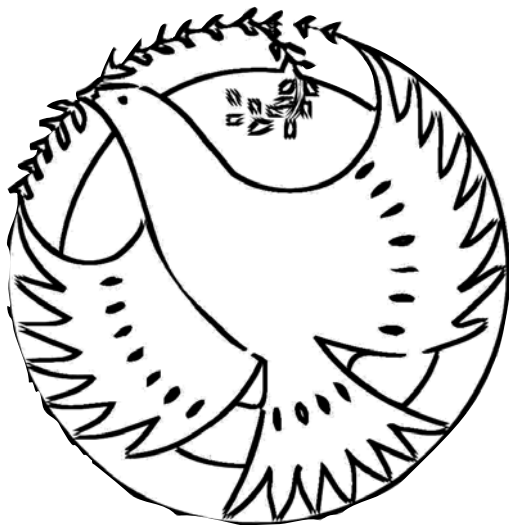
ellen küzdöttem, erre kerestem emberi megoldásokat, a külsődleges béke biztosításán fáradoztam sokakkal együtt: azért, hogy elkerüljem a személyek közötti konfliktusokat, hogy a felmerülő nehézségekre azonnali megoldást keressek és találjak. A feszültségek kiküszöbölésére megalkuvásokat tettem: a türelmet gyakoroltam, hogy velem is türelmesen bánjanak; önmagamot védtem az elutasítottságtól, a meg nem értéstől. A másoktól való függés befolyásolta életemet. A körülmények uralkodtak rajtam és nem mertem felvállalni a feszültségeket, konfliktusokat. Áldozatokat hoztam, munkahelyemen törekedtem mások szolgálatára lenni, de valójában magamat helyeztem a középpontba. Ha kértem is Isten segítségét, inkább az érzelmi békére és nem a krisztusi békére törekedtem. Amíg saját cselekedeteim voltak a fontosak, nem tudtam szabadon szeretni, nem tudtam az Isten szerinti, feltétel nélküli szeretetet gyakorolni.

A szeretet jelzéséhez fontosak a tettek, de mindezeket a szívben megszülető gondolatok irányítják. Jézus azt mondja a gazdag ifjúnak: „Add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között...” (Lk 19,21). Minden bennem lévő érték Istentől kapott ajándék, melyeket mások szolgálatára kaptam. Ha magamnak tartom meg, szomorú leszek, a szívem beszűkül, és nem lehet békesség bennem. Önmagam kiürítése nélkül Isten nem tud növekedni bennem. Ez munka, küzdelem, belső harc eredménye, ehhez igazi elszántság kell.

A világ forgatagában azonban nehéz megállni, várakozni, csendben hallgatni, egyszerűen és örömmel lenni. A külső csend ugyan segít, hogy rátaláljunk a belső csendre, de annak nem ez a legfontosabb feltétele. „Isten látta, hogy nagyon jó mindaz, amit alkotott.” (Ter 1,31) Ha hiszek ebben, akkor fölfedezhetem Istentől kapott értékeimet. Ha engedem, hogy Isten Isten lehessen az életemben, akkor értékeimet

mások javára tudom fordítani. Mindezek fölisméréséhez elegendhetetlen a belső csend megteremtése, ami által fölfedezem gyöngeségeimet, elfogadom hibáimat, és bűneimet meglátva bocsánatot tudok kérni.

A jó és rossz közötti választás lehetősége a lelkiismeretünk által szívünkbe van írva, a jó és jobb között – a nekem kedves vagy ellenszenves közötti választás már tudatos döntést kíván. Isten nagy ajándéka: szabad akaratunk, mely személyes döntési felelősségünkben nyilvánul meg.



A Kármelben mindent megtaláltam, amire addig vágyakoztam: Istent dicsérhetem a liturgiában; Vele lehetek nap mint nap a két óra csendes, belső imában; a Szentírás és előjáróim szava jelzik a haladási, tanulási irányomat; a munka és egyéb szolgálatok által gyakorolhatom a szeretetet; a külső csend őrzése elősegíti a belső csend mélyülését; az információk hiánya – nincs tévé-, rádióhasználat – és a rokonokkal, barátokkal való találkozások korlátozása, mind-mind a belső békeesség kialakulását segítik.

Vágyaim beteljesültek – igényeim, elvárásaim szerint. Azonban az évek múlásával meg kellett tapasztalnom, hogy szerzetesi életben – főként egy monasztikus, zárt közösségben – mindennek Istenből kell kiindulnia. Istennel együtt kell járnom azt az utat, mely maga Krisztus, és a csendben fölismerve, megismerve önmagamát, el kell fogadnom korlátait. Nincs menekülési útvonal, bár lehetne találni; nem beszélhetem ki a gondjaimat, csak Istennek és az előjáróimnak; nem olvashatok akármit, hogy eltereljem gondolataimat; nem kerülhetem el a számomra ellenszenves nővéreimet vagy eseményeket. Ez igazi belső küzdelem, fájdalmas, láthatatlan vértanúság a szeretet és a béke megőrzéséért.

Egy szentéletű sztarec írta: „Amilyen gondolatokkal foglalkozunk, olyan az életünk. Ha a gondolataink békések, csendesek, nemesek és szelídek, az életünk is ilyen. Ha azonban állandóan azokra a körülményekre figyelünk, amelyekben élünk, akkor belépünk abba a gondolati körbe, és nem lesz se békénk, se nyugalmunk” (Tádé atya).

A szerzetesi élet egy igazi, mindennapi lelkigyakorlatos élet. A Kármel csendjében nagyobb hangsúlyt kapnak a gondolatainkból fakadó szavaink, gesztusaink, tetteink. Ami a világ szerint jó, az itt lehet sértő és tiszteletlen, még a legnagyobb jószándékkal is. Számomra fontos a belső béke megőrzésének útján az Istennel, másokkal és önmagammal való kiengesztelődés, a hetvenszer hétszeri megbocsátás. Nem mindig sikerül, sokszor elbukom, de újra és újra, minden reggel előlről kezdve, Isten irgalmából lehetőséget kapok a szeretet gyakorlására. Egyértelműsége, egyszerűsége, áttetszősége kell törekednem, hogy minden és mindenki mögött Istent keressem, és meg is találjam. Mindez szüntelen virrasztást és Istennel való szerető együttlétet kíván. Egy közmondás szerint: „Gyakorlat teszi a mestert”. Ez igaz úgy is, hogy minél többet vagyok együtt a Mesterrel, annál többet tanulhatok Tőle, és igaz úgy is, hogy minél több alkalmat ad a türelem, a békeesség gyakorlására, annál valószínűbb annak elsajátítása, megtanulása is. Emberi reakcióim elcsöndesedhetnek, a sérelmekre adott válaszaim megszélesíthetnek, és már nem a külső körülményektől, személyektől függ a szívem békéje. Eszközként kell odaadnom magam Istennek, hogy általam áraszsa ki kegyelmi adományait másokra. Emberi mivoltomat nem tudom levetkőzni, érzelmeim, belső indulataim tovább is befolyásolnak, s csak lassan-lassan, lépésről-lépésre előre haladva tudom átvenni az irányítást. De ez csak Istennel együtt lehetséges.

Lisieux-i Szent Teréz, Önéletrajzának „C” kéziratában ír a belső békeesség küzdelméről, Istenért vállalt önmegtagadásairól, melyek a szív békéjéhez vezették őt: „Van a közösségben egy nővér, akinek megvan az az adottsága, hogy mindenben visszatetszik nekem; a szokásai, a szava, egész lénye nagyon kellemetlen hatással vannak rám... Valahányszor csak találkoztam vele, imádkoztam érte a jó Istenhez... Éreztem, hogy ezzel örömet szerzek Jézusnak... Mikor kísértésbe estem, hogy kellemetlenül válaszoljak neki, beértem azzal, hogy a legszeretőbb mosolyommal mosolyogjak rá...” (266.old.)

„Az esti imánál sokáig egy olyan nővér előtt ültem, akinek furcsa szenvedélye volt... Mihelyt megérkezett ez a nővér, különös kis zaj keletkezett, amely hasonló volt ahhoz, mikor az ember két kagylót egymáshoz dörzsöl. /A rózsafüzérét morzsolgatta/ (...) nagy kedvem lett volna rá, hogy odafordítsam a fejemet és ránézzek..., de a szívem mélyén éreztem, hogy jobb ezt elszenvadni a jó Isten szeretetéért, és azért, hogy ne okozzak fájdalmat a nővérnek (...) igyekeztem elfelejteni a zajt (...) minden hiába, éreztem, hogy elönt a veríték... Ekkor elkezdtem megszeretni az annyira kellemetlen kis zajt (...), igyekeztem, hogy minél jobban halljam, mintha csak elragadó hangverseny lett volna és (...) ezt a hangversenyt ajánlottam fel Jézusnak.” (298.old.)

Teréz így foglalja össze a tapasztalatait: „Nagyon kicsi lélek vagyok, aki csak nagyon kis dolgokat tud felajánlani a Jó Istennek, de azért még gyakran megesisik, hogy elvesztegetem ezeket a kis áldozatokat, amelyek annyi békét adnak a léleknek; ez sem kedvetlenít el, elviselem, hogy egy kicsit kevesebb a békém, és megpróbálok a következő alkalommal éberebb lenni.” (299.old.) „Ó, micsoda béke önti el a lelket, mikor a természet érzései fölé emelkedik...” (266.old.)

Engednünk kell, hogy a Feltámadott Krisztus békéje áthassa életünk ünnepeit, szenvedéseit, hétköznapiak tűnő cselekedeteinket.

*Szent Családról nevezett Angéla nővér OCD  
Mindenszentek Kármel, Magyarország*



## *A világban, de nem a világból*

*A Világban Élő Kármel rovata*



### ÜDVÖZLÉGY SZENT KERESZTI!

*Országos VÉK triduum, Leányfalu, 2012. március 9-10-11.*

**A** magyar Kármelita Rendtartomány VÉK közösségeinek elnökségi tagjai 2012. március 9-10-11-én, Leányfalu, a Szent Gellért lelkigyakorlatos házban gyűltünk össze éves, szilenciumos lelkigyakorlatra. András ocd atya betegsége miatt Imre ocd testvér, diakónus tartotta az előadásokat, a szentmiséket-szentbeszéddel Szilágyi János görög katolikus atya vezette, gyóntatásai-  
val is rendelkezésünkre állott. Hálás szeretettel köszönjük szolgálatát!

A szilenciumos lelkigyakorlat napirendje: tanítások, megosztások, zsolozsma, szentmise szentbeszéddel, terézi Lectio az Alapítások könyve XVIII. fejezetének olvasása kapcsán. A kereszt témájához kapcsolódóan egy vetítésen is részt vehetünk, ez alapján képmeditációt végeztünk.

A Konstitúció 24. pontja értelmében napunkat az Imaórák Liturgiájából a reggeli dicsérettel kezdtük. Isten népének, az egyház hivatalos és közösségi imájába kapcsolódtunk bele, amely valójában dialógus. Az olvasmányokban, a zoltárokban Isten szólt hozzánk, mi pedig örömmel kapcsolódtunk be az Istent dicsérők kórusába, és imádkoztunk együtt szándékainkra. A napunkat a befejező imaórával (Completórium) Isten oltalmába ajánlottuk. Ha valóban egy szívvel-lélelkel imádkozzuk, akkor ez számunkra a kegyelem forrása.

Nagy dologra vállalkozom, mikor a kapott mély tanításból, a négy előadásból, szentbeszédekből megpróbálok ízelítőt adni, megosztást írni az olvasótábor számára. Az előadások élénk tárták, hogy Avilai Szent Teréz és Keresztes Szent János számára mit jelentett a kereszt szimbóluma, miként ismerték ezt fel! Hogyan tudjuk mi a keresztre feszített Jézust követni? Mindennapjainkban a kereszttel, mint tárggyal hogyan találkozunk, felkelt-e bennünk valami érzést, emléket, tapasztalatot? Volt-e olyan tapasztalatunk, mikor a keresztünkre hálát adtunk? Hogyan segítette a kereszt Jézussal való barátságunk elmélyülését, fejlődését? Volt-e

olyan tapasztalatunk, hogy felfedeztük lelkünk legmélyebb vágyait, és az hogyan segített Isten felé? Az olvasóra bízom a személyre szabott kérdések feleleteit.

Avilai Szent Teréz születésének 500. évfordulójára készülünk. Úgy gondoltam, hogy az előadásokból kiemelném azt, hogy Avilai Szent Teréznél hogyan vált fontossá a kereszt és saját életünkben ez mit jelent. A kereszténység centrális szimbóluma a kereszt, vagyis a feszület, évezredek óta a megváltás szimbólumává vált az emberiség számára. Krisztus az emberiség szeme láttára mutatta be a kereszt szörnyű és ugyanakkor felemelő misztériumát. A kereszt jelét, mint keresztvetést a legrégebbi egyházatyák tanúsága szerint az apostolok idejétől fogva használták Krisztus követői. Az Egyház számára a kereszt a dicsőség jelvénye, a bűn és a halál fölötti győzelem jele. A szeretet, a szeretetből fakadó megbocsátás eszköze és kepe (Lk 23,34), hisz a kereszt által részesedünk a megváltásban (Ef 2,14-16).

Avilai Szent Teréz megtérésének elbeszélésében a Jézus szenvedésével való találkozás áll a középpontban. Teréz ekkor már csaknem 20 év óta élt középszerű szerzetesi életet: nem volt rosszabb, de nem is jobb az átlagosnál. A megtérés számára nem jelentett mást, mint kilépést a középszerűségből. A holtpontra, a Jézussal való találkozás lendíti át (Ö 84-85. old.). Személyes módon tapasztalta meg Isten szeretetét, a hit egyik misztériumát, a megváltást, ennek hatására kilép önmagából, élete új irányt vesz. Az evangéliumokban a megtérés, Jézushoz térés, Jézus személye melletti állásfoglalás, ez nem más, mint hit Jézus Krisztusban. Avilai Szent Teréz, mint a kereszt misztikusa, a kereszt szemlélésében átadja magát Krisztusnak, és a saját életét is ehhez mérte: mit tett érte Krisztus és neki mit kell tenni érte!

A kereszt, a szög, amellyel Krisztust a kereszthez szegezték jele, szimbóluma a lelki házasságnak, Isten nászra lép a teremtménnyel. Ha az ember látja, hogy Ő értünk mindent elszenvedett szívében, lelkében és testében, eljön a pillanat, amikor felébred bennünk a vágy a jóság iránt. Isten és a lélek násza a kereszten megy végbe, ahol minden szó elhallgat, csupán a *fiat voluntas tua* marad. Krisztusi meztelenségemet betakarja a Szeretet, aki ennyire szeretett. Avilai Teréz összes művei III. kötetében olvassuk, (488. old.) hogy Teréznek képzeleti látomásban jelent meg Jézus és azt mondta: „Nézd ezt a szöveget! Annak jeléül adom neked, hogy mostantól kezdve jegyesem leszel... valódi Jegyese”

Mit jelent Krisztus jegyesének lenni? A szeretet Istenének megismerése és a személyes kapcsolat Jézussal. Együttlét kettesben azzal, akiről tudjuk, hogy szeret minket. Teréz minden igyekezetével azon volt, hogy ő is minél hamarabb Jézus jegyese lehessen. Hogyan? Krisztusra figyel, az Ő személyét tartja szem előtt.

Ha átélmélkedjük az evangélium következő mondatát: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét, és kövessen engem” (Mt 16,24), akkor jobban megértjük, hogy a tanítványi kapcsolat hogyan fejlődik át jegyesivé, a szeretetben átalakul, szoros kapcsolatba kerül Jézussal. E jegyesi kapcsolat a Szentlélek kiáradása által jön létre. A Lélek hozta létre az Egyház és Krisztus ti-

tokzatos egységét, Ő az Egyház és Krisztus közti Szeretet-kötélék, s általa tudunk ígent mondani Jézusnak és az Atyának. (v.ö. Róm. 8,16)

Teréz askézisének a legalapvetőbb mottója a keresztről való tapasztalata, és misztikájának legalapvetőbb sejtje az, hogy saját keresztünket azonosítsuk Krisztus keresztjével. Szeretben növekedünk a kereszthordozás által, hisz a szeretet a fokmérője, hogy tudunk-e kicsi vagy nagy keresztet hordozni. Teréz vágya, hogy ő szenvedjen, szenvedésre vágyakozik, hō óhaja, hogy Jézusé legyen. Tiszta lélek, szemlélődés, cselekvés egyesülése a még tisztább szeretetre.

Krisztus kereszthalála az üdvtörténet csúcspontját jelenti. Mert Isten szeretete éget, megtisztít és meggyőzőre vezet minket – hisz Isten szeretete maga a meggyőző. A keresztet fel kell emelni! Kínok, véres verejtékével, nehéz súlyát cipelve kell felhurcolni a Golgotára, hogy testünket – a bűnöknek, szenvedélyeknek és a halálnak ezt a rabszolgáját – rajta megfeszítsük. Csak a megfeszítés után következhet be a végső szabadulás: a feltámadás!

A második napon a kereszt és feltámadás témájában, a kármelita szentek gondolataival egybekapcsolt vetítést láthattunk, aminek kapcsán képmeditációt gyakoroltunk. Engem az Avilai Szent Teréz gondolataival összekapcsolt képek érintettek meg leginkább, és arra hívták fel a figyelmemet, hogy Teréz felismerte, azt, hogy nem helyes mindig a többség véleményét követni. A felismerést tettek követték, bátran szembe úszott az árral. Húséges akart lenni a rendi regulához. Megtapasztalta, hogy az eredeti szellemtől mennyire eltávolodtak. Megnyitja 1562-ben saját kolostorát és elszánva magát, hogy a kármelita életet a maga eredeti szigorával fogja élni. Haláláig 17 női kolostort alapított. Életre hívta a rend sarutlan ágát. Mi is tegyük meg a magunk dolgát a lelki életben!

Keresztényként arra vagyunk hivatottak, hogy egyre inkább Istenben éljünk, Isten bennünk lakására rádöbbenve. Úgy tekintsünk és gondoljunk keresztjeinkre, mint az üdvösségre vezető útra, ha Isten akarata szerint fogadjuk és viseljük. Feladatunk, hogy a Szűzanyával együtt a keresztfa alatt álljunk. A Szűzanya lesz a mi nagy kísérőnk, nevelőnk és Anyánk ezen az úton, mely Fiához, Jézushoz vezet! Mert „szereget az Isten; aki a szeretetben marad, Istenben marad és Isten öbenne”. (1 Jn 4,16b.) Az a Jézus Krisztus van itt veled, akiben Isten mindent neked ajándékozott. Ez azt jelenti, hogy bármi is történik veled és benned, soha nem vagy egyedül.

Imre ocd testvér, diakónus első triduumát tartotta velünk. Az egy órás előadások, felkészülése, kérdések összeállítása, megosztások, odafigyelése ránk, szuper helytállásról tett tanúságot. Az Úr és Kármelhegyi Édesanyánk halmozza el kegyelmével érte! Felcsendült az énekünk „Áldjon meg téged az Úr...” (4Móz 6, 22-27). Ezzel az ároni áldással kívántunk számára minden elképzelhető testi-lelki jókat! „Áldott légy mindörökké, én Uram, aki annyira szeretsz ajándékozni, hogy semmi sem tud gátat vetni bőkezűségednek.” (TU 27, 4)

*Julianna ocds  
VÉK Sopron*





## VÉGLEGES ÍGÉRETEM

2012. 02. 11-én szombaton elérkezett a nap, amikor végleg, és most már nemcsak rövid időre, hanem egész életemre elköteleződhettem a Kármelhegyi Boldogasszonynak, illetve rajta keresztül Jézusomnak.

Egészen az ezt megelőző hétig nagyon magabiztos voltam, hogy ez az én utam. De akkor elbizonytalanodtam, és kérdezgettem magamtól, hogy biztos ez? Nem élhetem az életem úgy, mint régen? Miért is kell nekem ez a közösség? Ekkor felillant bennem egy szemlélődő ima során kapott kép, egy magas hegy, aminek a csúcsa ködbe vész. Mégis egy bizonyosság volt bennem, hogy ott Isten vár. Sok ember kapaszkodik felfelé, vannak magányosak, és vannak, akik csoportosan haladnak. Lehet a kiépített szerpentinon menni, de vannak, akik a meredek utakat választják. Ez azonban bizonytalan kimenetelű, mivel szakadékok, tövisek állják el az utat. Többen leestek a szakadékba, és ha egyedül voltak, hiába kiabáltak segítségért, nem hallotta meg senki. De amikor a csoportból történt ez valakivel, akkor hiányzott a többieknek, keresésére indultak, és kihúzták. Így mentek tovább. Ezt jelenti nekem a közösségem. Együtt menetelünk Isten felé, segítünk másokat is ezen az úton, és ha bajba kerülünk, számíthatunk egymásra. Köszönöm, hogy ide tartozhatok. Köszönöm Marcell atya Máriás lelkületét, mert így be merem vallani, hogy csak Szűzanya kötényébe kapaszkodva juthattam el ideig. Nagy segítség és példa volt számomra Mária szelidsége, alázata, szolgálatkészsége és Isten iránti elkötelezettsége. Most még szorosabbnak érzem a kapcsolatomat vele. Egészen az övé lehetek, és talán bekukucsálhatok az ajtórésen Jézushoz is!

*Isten Mindenhatóságáról nevezett Anna  
Székesfehérvár*





## VÉGLEGES ÍGÉRETTÉTEL

**E**gy szép napsütötte napon, 2012.02.11-én szentmise keretében tettünk ketten (Anna és én) végleges, valamint István és felesége Ildikó ideiglenes ígéretet a székesfehérvári Ciszterci templom gyönyörűen felújított oltára előtt, Tarziciusz atya kezébe, az Illés prófétáról nevezett VÉK közösségének tagjai és a meghívott vendégeink előtt. Én egy hónappal előtte már elkezdtem komolyabban készülni erre az ünnepi alkalomra. Hetente tettem azért, hogy a tisztaság, engedelmesség és szegénység erényét valamilyen formában gyakoroljam. Ezek az erények segítenek abban, hogy Krisztus legbensőbb magatartásához némiképp közelebb juthassak, amelyben megjeleníthető, hogy egyek akarunk lenni Krisztussal, aki értünk szegénnyé, engedelmessé lett, és aki mindenben az atya akaratát akarta teljesíteni. Én, Jézus Szívéről nevezett Margit, nemcsak most, hanem több alkalommal gondolkodtam el a szívvel kapcsolatosan. A Katolikus Egyház Katekizmusában olvasható, hogy *az ember élte Isten megismerése és szeretete*. A megismerés és a szeretet a szívben kerül egymással kapcsolatba, amely így azt a legsajátosabban egyedivé teszi. Ez nem marad meg a szív titkának, hanem arra törekszik, hogy az egész embert megnyissa Isten felé, és így együttműködjön szeretetével. Jézus örömhírének lényeges része az „új szív”. Legtöbbször azt jelenti, hogy megújult szívvel és lélekkel kell élni, és minden gondolat, szándék, cselekedet ebből a lelkiületből kell, hogy származzon. Vagyis az ember éljen Krisztus életézésével, érzületével, mely mindenki számára nyitott. Isten szereti a világot, és az embernek része lehet ebben a szeretetben, sőt az Isten iránti szeretet kötelességünk is. Egy ígérettételnél ezek a gondolatok felfrissülve jelennek meg. A szerzetes beöltözik, amikor rálép egyedi és sajátos útjára, de elsősorban Krisztusba kell beöltöznie, hogy rajta keresztül mindenki viszonzserezhesse Istent, az Atyát a Szentlélekben. Jézus szavát meghallgatva több dologról is szó lehet, amely a szív mélységeibe hatolhat. Ő mondja nekünk Pál apostol szavaival: „Öltsétek magatokra az irgalom érzületét, a jóságot, az alázatosságot, a szelídséget és a békétúrést! Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak... Mindezek felett pedig öltsetek magatokra a szeretetet, amely a tökéletesség köteléke! Krisztus békéje uralkodjék a szívetekben! Bármit tesztek, szívből tegyétek, mintha az Úrnak, és nem embereknek tegyétek!” (Kol.3,12-23)

Tarzi atya szép szentbeszéde és a megtartott szentmise után agapén vettünk részt. Ennek keretén belül zoltár-, és Mária énekekkel (Lourdes-i Szűzanya ünnepe is volt egyben), hálás szívvel köszöntük meg Istennek és a Szűzanyának, hogy meghívott harmadrendjébe.

Egy verssel zárnám megemlékezésemet:

Kárász Izabella: Hálát adok

*Hálát adok azokért  
A titkon mondott imádságokért,  
Amiket az ige diadaláért küldtek...  
Hálát adok azokért  
A titkon épült oltárokért,  
Amik viharok fergetegében le nem dőltek.  
Hálát adok azokért,  
Kik megőrizték szövetségedet;  
Akkik megtartották a hitet.  
A népért,  
Amely éretted küzdelemre ment, a békéért,  
Amiben könnyű lett a keresztség.  
A háláért,  
Aminek hangja, szava nincs!  
...Az ígéért,  
Amelyik könnyű és jó bilincs.  
Hálát adok,  
Mert szépség van a szavak mögött,  
Mert szép a lélek,  
Amikor megnyugszik két kezed között,  
Hálát adok,  
Bár erre nem vagyok érdemes.  
Hálát adok, mert megszentelted szövetségedet.  
– Uram! Ma szép, ma jó, ma szent a lélek szava,  
Mert benne cseng a béke diadala,  
Mert benne cseng az örök felmagasztalás,  
Dicsőség Istennek és hálaadás!*



## TIZENKETTEN VOLTUNK A „HAJÓ”-BAN!

### Egész életre szóló ígéretet tettem

Örökfogadalom, végleges ígéret, mely egész életre szól. Mit is jelent ez? Azt, hogy a Szűz Anya palástja örökre beborít, végleges helyem van a Kármel közösségében, és egész életre szól a küldetésem a világban.

Egyedül érkeztem, család, rokon, barát nélkül. Csak a közösség Isten által meghívott tagjai jelenlétében mondtam ki az ígéret szavait. De a templom hajójában éppen tizenketten voltunk.

Nem kellett kíséret, hiszen itt „otthon vagyok”. Ebben a templomban lettem Kármelita, amikor kisgyermekkoromban a Szűz Anya nekem adta a Skapuláré vállruhát, hogy örökre védje lelkem a kárhozattól.

Ezen a szent helyen kaptam világi küldetésemet, és itt értettem meg kármelita hivatásomat. Bertold atya lelkivezetésével lettem világban élő felnőtt keresztény, Bernát atya biztató próféciaival érett meg a hitem, és Marcell atya egyszerűségét megismerve döntöttem a Kármel mellett.

A végleges ígéret bennem már régen megtörtént. A világban élve tettem egész életre szóló ígéretet a házasság szentségében, és a világban élve tettem magamat a Szűz Anya kezébe a végleges felajánlás által. Talán ezért volt a VÉK-ben tett Végleges Ígéret olyan, mintha „Ékes Írásjel” lenne a leírt mondat végén.

Szentmisén vettünk részt. Végig azt éreztem, hogy Rafael atya értem mutatja be a szentmisét. Eszembe jutott az Utolsó Vacsora. És hirtelen megszámloltam, hányan vagyunk a templomban az Oltárral szemben. Éppen tizenketten voltunk.

A lelki ajándék külső megpecsételéseként olyan kézzel fogható ajándékot kaptam, ami egyben, egyszerre adta a Szűz Anya rózsafüzérért, Kis Szent Teréz rózsasíllatát, ifjúkorom Szent Pápájának, II. János Pálnak, valamint jelenkori Szentatyánknak a fényképét. Örök emlék marad erről a napról.

Szeretettel osztom meg örömeimet, hogy a Szeretet bennem örökre megmaradjon!

*Avilai Szent Terézről nevezett Anna  
Attyapuszta*

## HÍREK

**A KUNSZENTMÁRTONI KÁRMELITA RENDHÁZ  
2012. ÉVI NYÁRI PROGRAMJAI:**

- Május 25-27.:** Pünkösdli lelkigyakorlat Béri Renátó és Péceli Imre újmiséskármelita atyák vezetésével.
- 
- Május 31-június 3.:** Cursillo nők részére
- 
- Június 8-10.:** A „Szentterézi erény-szűrő” avagy „Jó lesz elmondanom nektek, hogy mi a célja annak, hogy az Úr olyan sok kegyelmet ad ebben a világban. Noha hatásaiból talán már megértettétek...” (7 BV 4,4) Lelkigyakorlat Szabó Kristóf kármelita atya vezetésével.
- 
- Június 22-24.:** „Ha Krisztussal feltámadtunk, Isten fiai vagyunk...” – lelkigyakorlat Puvák Tárzícuszkármelita atya vezetésével.
- 
- Július 5-8.:** Oázis napok Nagy Pál kármelita atya vezetésével.
- 
- Július 13-15.:** Szeretet Földje lelkigyakorlat
- 
- Július 22. 10 óra:** Kármelhegyi Boldogasszony búcsú
- 
- Július 26-30.:** Kapcsolat Istennel, egymással, önmagunkkal – lelkigyakorlat Bakos Rafael kármelita tartományfőnök atya vezetésével.
- 
- Augusztus 6-12.:** Ifjúsági tábor Pawel Denisiewicz kármelita atya vezetésével.

*Jelentkezés és bővebb információkat kérni Forgó Andreától lehetséges a 06-30-532-47-62-es telefonszámon!*

## KÁRMELITA LITURGIKUS NAPTÁR



## Május

16. szerda **Stock Szent Simon szerzetes,** – választható emléknap  
 21. hétfő **Keszthely: a templomszentelés évfordulója,** – főünnep  
 22. kedd **Szent Joakima de Vedruna szerzetesnő,** – választható emléknap  
 25. péntek **Pazzi Szent Mária Magdolna szűz,** – emléknap  
 29. kedd **Szent Kelemenről nevezett Boldog Elia szűz,** – választható emléknap

## Április

4. hétfő **Zsolozsma a rendi halottakért**  
 7. csütörtök **Szent Bertalanról nevezett Boldog Anna szűz,** – választható emléknap  
 12. kedd **Boldog Alfonz Mária Mazurek lelkipásztor és Társai, vértanúk,** – választható emléknap  
 14. csütörtök **Az Eukarisztiáról nevezett Boldog Mária Candida szűz,** – választható emléknap

A folyóiratot budapesti rendházunktól lehet megrendelni. Nincs meghatározott előfizetési díja, **adományokat** fogadunk el érte. **Egy szám önköltségi ára kb. 320.-Ft,** (postaköltség nélkül; természetesen a duplaszám ennek kétszerese). Ez csak irányár. Aki ennél kevesebbet tud adományozni, annak sem szüntetjük meg előfizetését, amennyiben igényt tart újságunkra. Csekket évente kétszer postázunk, **a folyóirattal együtt,** azon lehet fizetni (a magas banki díjak miatt ajánlatos csak évente egyszer megtenni, nagyobb összegben).

Köszönjük, hogy imáikkal és anyagi hozzájárulásukkal támogatják Rendünket és folyóiratunkat. Isten fizesse meg. **Minden jötevényért templomainkban havonta egy szentmisét mutatunk be.**

## Számlaszámaink:

**Sarutlan Kármelita Rendtartomány Győri Rendháza és Temploma**  
 Bank: **UniCredit 10918001-00000020-63350043** (erre lehet a folyóiratra szánt adományokat befizetni)

**„Kármelita Kispapok neveléséért és P. Marton Marcell Boldoggáavata-  
 tásáért” alapítvány** (Célja: a nevében foglaltak és a Kármelita Rend összes tevékeny-  
 ségének támogatása. **Közhasznú szervezet!** Az adományok az adóalapból levonhatók)  
 Bank: **11100104-18055359-10000001**; Adószám: **18055359-1-41**

# TARTALOMJEGYZÉK

<b>Krisztusban kedves Olvasó!</b> .....	1	<b>LITURGIA</b> .....	36
<b>TANÍTÁS</b> .....	3	Szent Teréz a szentmisében .....	36
Új evangelizáció Avilai Szent Teréz szerint .....	3	<b>A KÁRMEL NAGY CSALÁDJA</b> ...	41
„Reménység Fesztivál” – Az új evangelizáció szolgálatában .....	9	<i>Egyedül az Egyetlennel. A sarutlan kármelita nővérek rovata</i>	
<b>MARCELL ATYA</b> .....	16	A Kármel missziója az imában .....	41
Új evangelizáció Marcell atyával .....	16	Jézus békéje, a mi békességünk forrása .....	42
<b>ELMÉLKEDÉS</b> .....	22	<i>A világban, de nem a világból</i>	
Gondolatok Jézus Krisztus örömhírének továbbadásáról .....	22	<i>A Világban Élő Kármel rovata</i>	
Valóban feltámadt az Úr, allelúja! .....	24	Üdvözlégy Szent Kereszt! .....	46
<b>„NEKED SZÜLETTEM...”</b> .....	25	Végleges ígéretem .....	49
Avilai Szent Teréz születésének 5. centenáriuma készülve – Megosztások ...	25	Végleges ígértétel .....	50
<b>TANÚSÁGTÉTEL</b> .....	28	Tizenketten voltunk a „hajó”-ban .....	52
Szita Irén OCDS		<b>HÍREK</b> .....	53
Mérhetetlen kincsek – Emlékezés 11. rész	28	„A Kunszentmártoni Kármelita Rendház 2012. évi nyári programjai .....	53
		<b>KÁRMELITA LITURGIKUS NAPTÁR</b> .....	54

---

Egy évben hat szám jelenik meg.

Kiadja a Magyar Sarutlan Kármelita Rendtartomány  
8360-Keszthely, Tapolcai út 1/A, Tel-fax: 83/311-601  
[www.karmelitarend.hu](http://www.karmelitarend.hu)

A kiadásért felel P. Bakos Rafael OCD tartományfőnök

Felelős szerkesztő: Fr. Béri László Renátó OCD

Szerkesztőség és előfizetés:  
Kármelita Rendház, 1134 Budapest, Huba u. 12.  
E-mail: [karmelujsag@karmelitarend.hu](mailto:karmelujsag@karmelitarend.hu)  
Tel.: (30) 526 5055, Fax: (1) 350-0867

Borítóterv: Fehér Márta OCDS

Nyomdai előkészítés: Pozsgai Attila

Nyomás: Alto Nyomda, 8000 Székesfehérvár, Irányi D. u. 6.  
Felelős vezető: Vass Tibor

# JEGYZETEK